

บทนำ

“ให้ภัทรไปนะฮะแม่ผีน นะฮะๆ”

เด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาที่แม่จะมีชื่อไทย ทว่าใบหน้ากลับมีส่วนผสมระหว่างเอเชียกับยุโรปอย่างลงตัว กำลังนั่งอ่อนนวยमारดาด้วยน้ำเสียงอดอ้อน เพื่อให้ท่านใจอ่อนยอมอนุญาตให้ตนทำตามความต้องการของตนเอง

“แต่แม่เป็นห่วงภัทร”

“แม่ผีนหรือ นีรดา ณิชกุล” คุณแม่ยังสาวให้เหตุผลเนื่องจากลูกต้องไปไกลบ้านโดยไม่มีตนไปด้วย แม้จะรู้ว่าเขาดูแลตัวเองได้ก็ตาม

“ภัทรสัญญาว่าจะดูแลตัวเองดีๆ ไม่ให้แม่ผีนต้องเป็นห่วง”

เด็กหนุ่มให้สัญญา และลอบยิ้มอย่างมีความหวังเมื่อเห็นสีหน้ามารดาดูอ่อนลงกว่าเดิมเล็กน้อย ก่อนจะอดอ้อนต่อเพื่อให้ท่านยอมใจอ่อน

“ภัทรไปกับครอบครัวจอห์น แล้วก็ปี๋ามุกไปอยู่เป็นเพื่อนรับรองว่าปลอดภัยหายห่วงฮะ”

ชีโนเอ่ยถึงจอห์น เพื่อนสนิทของตนที่เป็นลูกครึ่งไทย-อังกฤษ ซึ่งมีแม่เป็นคนไทย และจะกลับไปเยี่ยมครอบครัวที่อังกฤษช่วงปิดเทอมของทุกปี

“อีกสองเดือนภัทรจะไปพร้อมแม่ไม่ดีหรือลูก รอมแมเคลียร์งานอีกหน่อยนะ” นิรดาต่อรอง เพราะเป็นห่วงความปลอดภัยของลูก จึงไม่ใจดีกับลูกแบบครั้งก่อนๆ

“แต่ตอนนั้นภัทรเปิดทอมแล้วนะสะ ภัทรคงไปกับแม่ฝันไม่ได้”

เด็กหนุ่มทำหน้าเศร้า เพราะคิดว่ามารดาคงจะไม่อนุญาต แต่เมื่อได้ฟังประโยคต่อมาของท่านก็ทำให้คนเล่นละครเก่งร้องเฮดีใจจนแทบจะล้นบ้าน

“แม่ให้ลูกไปก็ได้”

หญิงสาวเอ่ยออกมาอย่างยอมแพ้ เพราะทนไม่ได้ที่จะเห็นลูกชายคนเดียวต้องผิดหวัง เพียงเขาไม่มีพอบแบบคนอื่นก็ทำให้เธอสงสารลูกจับใจ จึงอยากทดแทนในสิ่งที่เขาต้องการแทน อย่างเช่นกับครั้งนี้เช่นกัน

“ขอบคุณแม่ฝันมากนะสะ ภัทรจะตั้งใจเรียน ไม่ให้แม่ฝันผิดหวังเลย”

เด็กชายณภัทรสวมกอดมารดาแน่นด้วยความดีใจ แต่นิ้วชี้กับนิ้วกลางกลับไขว่กันอยู่ด้านหลังมารดา โดยที่เธอไม่มีทางรู้

“แต่มีข้อแม้ะครับ” หญิงสาวต่อรองอีกครั้ง

“ไม่ว่าจะกี่ข้อ ภัทรยอมทุกอย่างเลยสะ” ซีโนเสนออย่างใจป้ำ นาทีนี้ไม่ว่ามารดาจะมีข้อแม้อะไร เขาก็กยอมทำตามอย่างว่าง่าย เพียงเพื่อให้ท่านยอมอนุญาตก็พอ

“โธ. มาหาแม่ทุกวัน” หญิงสาวบอกข้อแม่ไป

“ภัทรตกลงสะ”

เด็กหนุ่มลูกครึ่งตอบตกลงอย่างรวดเร็ว ก่อนจะผละออกจากอ้อมมารดาและหอมแก้มท่านไปเสียฟอดใหญ่ ถึงท่านไม่บอกเขาก็จะทำอยู่แล้ว

การที่อยู่ด้วยกันสองคนมาตลอด หลังจากที่คุณตาคุณยายเสียชีวิต

ชีวิตด้วยอุบัติเหตุ ทำให้ชีวิตของสองแม่ลูกต้องการกันและกันเสมอ
ไม่ว่าจะยามใด

“ภัทรหาที่เรียนได้รึยังลูก”

คนที่เข้าใจว่าลูกชายขออนุญาตไปเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของ
ภาษา ก่อนขึ้นเรียนชั้นมัธยมต้นในอีกสองเดือนข้างหน้าเอ่ยถามด้วย
ความเป็นห่วงเมื่อนึกเรื่องนี้ขึ้นมาได้

“เรียบร้อยหมดทุกอย่างแล้วอะ แม้แต่ตัวเครื่องบินยังเรียบร้อย
เลย”

เจ้าตัวบอกด้วยความดีใจพร้อมกับยิ้มแหยๆ ให้มารดาเมื่อนึก
บางอย่างออก เพราะเขาได้เผลอเล่าแผนการทุกอย่างที่วางไว้ให้มารดา
ฟังเป็นที่เรียบร้อย

“อ้อ...อ... เป็นแบบนี้เอง” นิรดาลากเสียงยาวอย่างเข้าใจโดยไม่
จริงจังนัก

ทุกอย่างก่อนหน้านี้คงเป็นละครฉากหนึ่งที่ลูกชายตัวดีแสดงได้
สมบทบาทจนเธอยอมรับใจอ่อนสินะ แต่ในเมื่อตกหลุมพรางไปแล้วก็ยาก
จะขึ้นมาแก้ตัวใหม่

“ภัทรว่าภัทรโทร. ไปบอกข่าวดีกับเพื่อนดีกว่าเนอะ” คนร้อนตัว
รีบเอ่ย เพราะกลัวมารดาจะเปลี่ยนใจ เมื่อพูดจบก็หุนหันวิ่งออกไป
ทันที

“เจ้าเด็กแสบ”

นิรดาขมขันความเจ้าเล่ห์ของลูกชาย ไม่รู้ว่าได้นิสัยแบบนี้มา
จากใคร แต่คงจะหนีไม่พ้นพ่อผู้ให้กำเนิด ผู้ชายสารเลวคนนั้น...นิคาโอ
เบคเคิร์ต คิงส์ตัน

“หวังว่าโลกคงไม่กลืนกินไปหรอกนะ”

หญิงสาวได้แต่หวังว่าสองพ่อลูกคงไม่มาบรรจบพบเจอกัน ที่ไม่
อยากให้ลูกไปที่ไกลๆ โดยปราศจากตน เพราะกลัวว่าผู้ชายคนนั้นจะ

รู้ความลับที่เธอซ่อนเอาไว้ และหากเขารู้ก็จะพรวดวงใจไปจากเธอ
ทว่าประเทศที่เด็กชายฉันทพรขอไปเรียนไม่ใช่อิตาลี แต่เป็น
อังกฤษ และยังไปกับคนที่รู้จักมักคุ้นกันดี จึงทำให้สบายใจไปได้เปลาะ
หนึ่ง

แต่ถ้าหากโลกใบนี้แสนกลมและคับแคบจนเกินไปจนทำให้
พ่อลูกพบเจอกัน เธอจะไม่มีวันยอมให้เขามาพรวดลูกไปแน่ และจะ
ไม่มีวันนั้นเกิดขึ้นแน่นอน

ทางด้านคนที่ได้บรรลุข้อตกลงกับมารดาเรียบร้อย รีบวิ่ง
เข้าห้องนอนไปแล้วล็อกห้องอย่างแน่นหนา ก่อนจะหยิบมือถือต่อสาย
หาใครบางคน

“ว่ายังไง” ปลายสายถามกลับมาเป็นภาษาสากลหลังจาก
รอสายได้ไม่นาน

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีค่ะ”

หนุ่มลูกครึ่งตอบกลับไปเป็นภาษาเดียวกันอย่างถูกต้องและ
ชัดเจน โชคดีที่ทางบ้านพอมีฐานะทำให้มารดามีกำลังที่จะส่งเขาเข้า
เรียนโรงเรียนนานาชาติ ทำให้ไม่มีปัญหาในการฟัง พูด อ่าน และเขียน
ภาษาอังกฤษ

“แม่ฝันยอมให้ผมไปเรียนพิเศษที่อังกฤษ”

“แล้วจะเดินทางวันไหน”

“อาทิตย์หน้าค่ะ” เด็กหนุ่มตอบกลับไปเป็นการเป็นงาน

“ถ้ามาถึงอังกฤษแล้วฉันจะส่งคนไปรับที่สนามบิน” คนปลาย
สายตอบกลับมา และตัดสายไปหลังจากตกลงกันเรียบร้อยแล้ว

เด็กชายที่จะย่างเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้นในอีกไม่กี่ปีข้างหน้ายิ้ม
เจ้าเล่ห์ ก่อนจะหยิบรูปใบหนึ่งที่ตนเก็บไว้ในลิ้นชักขึ้นมาดู

“แล้วเจอกันค่ะ แด่ดี๊ดี้ของชีโน”

1

ที่มาของ ‘เด็กชายณภัทร นิชกุล’

สิบสองปีก่อน

เวลาเกือบเที่ยงคืนของวันเช่นนี้ บางพื้นที่คงเงียบสงบปราศจากเสียงรบกวนใดๆ มีเพียงเสียงของยานพาหนะที่ยังคงสัญจรบ้าง ประปรายตามท้องถนนที่โล่งเตียน ทว่าไม่ใช่กับสถานที่แห่งนี้...

เสียงเพลงจังหวะมันที่นิยมเปิดในผับดังกึกก้องไปทั่วบริเวณ ถนนที่ขึ้นชื่อของกรุงเทพมหานคร แม้จะตึกตื้นค้ำคั่น ทว่าที่แห่งนี้กลับพลุกพล่านไปด้วยนักท่องเที่ยวทั้งหญิงและชายที่ต่างก็ออกมาหาความสุขใส่ตัว ชายหนุ่มวัยยี่สิบปีจากดินแดนแห่งศิลปะคนนี้ก็เป็นหนึ่งในนั้นเช่นกัน

‘โดนจนได้’

เจ้าของร่างสูงเกือบสองเมตร ผู้มีใบหน้าคมหล่อเหลาอย่างคนอิตาลีโดยแท้เดินบนโซซัดโซเซที่ลานจอดรถหน้าผับ เขาพุงกายไม่อยู่ขณะสะบัดหน้าเพื่อเรียกสติคืนมา ก่อนจะล้มลงไปกองกับพื้นในที่สุด

‘คุณคะ! เป็นอะไรหรือเปล่า’

คนเสียงหวานเอ่ยถามด้วยภาษาสากลอย่างตกใจ เพราะอยู่ดีๆ ก็มีชายชาวต่างชาติตัวโตมาล้มพับลงต่อหน้าต่อตา จะไม่เข้าไปดูหรือ

ถามไถ่เลยก็ดูเหมือนจะแล้งน้ำใจไปหน่อย

สาววัยสิบเจ็ดปีที่มาเที่ยวเช่นคนอื่นเดินเข้าไปดูอาการชายหนุ่ม แปลกหน้าด้วยความเป็นห่วง โดยลืมหูลืมตาถึงความปลอดภัยของตัวเองยามค่ำคืน ณ สถานที่ที่โคจรเช่นนี้ไปโดยปริยาย รู้เพียงแต่ว่า ไม่อาจปล่อยให้เขาอนอนอยู่ตรงหน้าในสภาพเช่นนี้ได้

‘อ้อ...ร้อน’

คนตัวโตตอบคำนี้ออกไปด้วยภาษาเดียวกัน โดยไม่แม้แต่จะมองหน้าคนถาม เพราะอาการที่ตนเป็นอยู่ตอนนี้เริ่มทวีคูณความทรมานขึ้นมาอีกระลอก

‘แล้วคุณจะให้ฉันช่วยอะไรไหมคะ’

หญิงสาวเสนออย่างมีน้ำใจพร้อมกับพิจารณาคนตรงหน้าไปด้วย เนื่องจากเพิ่งจะนึกถึงความปลอดภัย คนตรงหน้าอาจจะเป็นมิชชีฟที่ออกมาเหยื่อยามค่ำคืนก็ได้ ทว่าเมื่อเห็นหน้าตาเขาชัดเจนกลับไม่รู้สึกลึกลับอันตราย ไม่มีทางที่เขาคนนี้จะกลายเป็นมิชชีฟไปได้ แม้จะไม่มีอะไรพิสูจน์ แต่ในใจกลับบอกแบบนั้น

นิรดา ณิชกุล ในวัยสิบเจ็ดปีออกมาเที่ยวสถานบันเทิงกับเพื่อนๆ เนื่องในโอกาสที่สอบติดเข้าเรียนมหาวิทยาลัยได้สำเร็จ แม้ตนจะอายุยังไม่ถึงเกณฑ์ในการเข้าเที่ยวสถานแบบนี้ แต่ด้วยเพื่อนเป็นน้องสาวของเจ้าของผับ จึงไม่ยากที่พวกตนจะได้เข้าไปสนุกในสถานที่ที่ไม่เคยแม้แต่จะย่างกรายเข้ามาสักครั้งในชีวิต

‘ร้อน...’

‘คุณว่ะอะไรนะ’

นิรดาก็มองไปใกล้ปากหนาที่พิมพ์มากขึ้น เพราะจับใจความคำพูดของเขาไม่ถนัดนัก และการกระทำนี้ทำให้ใบหน้าหวานอยู่ห่างจากหน้าคมเพียงไม่กี่เซนติเมตร

‘คุณพูดดังกว่านี้หน่อยได้ไหมคะ ฉันไม่ได้ยินเลย’ หญิงสาวเอ่ย

บอก แต่ก็ไม่ได้ขยับใบหน้าออกห่าง เพราะกำลังตั้งใจฟัง

กลิ่นเหล้าผสมกับกลิ่นบุหรือ่อนๆ ลอยเข้าจมูกยามที่เขานั่งเอน
เอ่ย ทำให้รู้ว่าผู้ชายคนนี้นิ่งเมา และปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดคงสูง
น่าดู มิเช่นนั้นหน้าคงไม่แดงกำขานานนี้ เธอจึงตัดสินใจผละออกจาก
ร่างสูงเพื่อขอความช่วยเหลือจากการดีของผับแทน แต่ยังไม่ทันได้ทำ
อย่างที่ใจคิดก็ต้องเบิกตากว้าง เมื่อคนที่ตนเองคิดว่าเมามายกระซอก
ตัวเข้าไปหาอย่างแรง และฉกจูบปากหวานอย่างรุนแรง

‘อืมมม’

ชายหนุ่มครางออกมาอย่างพอใจเมื่อปากรสหวานนี้ดับไฟร้อน
ในกายของตนได้ แม้จะไม่มาก ทว่าก็ช่วยบรรเทาให้ความทรง
ลดลงไปได้บ้าง

ถึงจะไม่รู้ว่าหญิงสาวร่างนุ่มนิ่มตรงหน้าเป็นใคร แต่กลิ่นหอม
อ่อนๆ ของกายสาวก็ทำให้เขาลืมตาขึ้นมองคนเสียงหวานที่มีน้ำใจมา
ถามไถ่อาการ หลังจากเขาถูกยาปลุกอารมณ์เข้าไป

เมื่อเห็นคนหน้าหวานที่ก้มลงมาจนหน้าเกือบจะชิดกันชัดเจน
เสียร้ายที่อยู่ในตัวก็ยังฤทธิ์ของยานรคนั้นอีก ทำให้เสียหนุ่มรีบตะบป
เหยื่อทันทีทันใด

นิคาโอ เบคเคิร์ต คิงส์ตัน ทายาทมาเฟียชื่อดังก้องโลกของ
อิตาลีอย่าง นิคาซิโอ คิงส์ตัน เดินทางมาเที่ยวเมืองไทยในช่วงซัมเมอร์
เป็นครั้งแรกพร้อมกับบอดีการ์ดประจำตัวสองคน แต่เวลานี้บอดีการ์ด
สองคนที่ติดตามมานั้นไม่รู้ไปอยู่แห่งหนใด จึงทำให้นายน้อยของตน
ถูกเล่นเหลี่ยมของผู้หญิงเข้าจนได้ ถึงแม้จะโชกโชนเรื่องอย่างว่ามา
มากมาย ทั้งที่อายุเพิ่งจะเข้าสู่เลขสองได้ไม่นาน ทว่าผู้ชายก็จะรู้มารยา
หญิงได้ สุดท้ายก็ต้องตกเป็นเหยื่อในที่สุด

ด้วยความที่ยังมีสติอยู่แม้จะดื่มแอลกอฮอล์ไปมากโข ทำให้เขา
พาร่างกายอันแสนทรมาณหนีพวกมิจฉาชีพออกมาอย่างขำขันได้อย่าง

หูดหวิด แถมยังโชคดีที่มีแม่กระต่ายน้อยรอทำเป็นเหยื่อช่วยปลดปล่อยความทรมานของเสียอย่างเขาต่อไปอีก

‘อ้อ อ้อย’ หญิงสาวร้องประท้วงเมื่อตั้งสติได้ แต่คนฉวยโอกาสนี้ก็ไม่คิดที่จะปล่อย เมื่อเธอออกแรงขัดขึ้น คนตัวโตก็ยิ่งตะโถมจวบอย่าง ตะกละตะกลาม แถมยังรัดร่างนุ่มเข้าไปหาแน่นขึ้นกว่าเดิมอีกด้วยซ้ำ แม้ทั้งสองจะนั่งอยู่บนพื้น ก็ไม่เป็นอุปสรรคสำหรับคนชั่วของเขนเขา

นิรดาได้แต่นึกโทษตัวเองที่ออกมาข้างนอกเพียงลำพัง เพียงเพราะอยากออกมาสูดอากาศภายนอกให้ชุ่มปอด ก่อนจะเข้าไปหาเพื่อนๆ ด้านในที่มืดกลิ่นบูหรีและกลิ่นเหม็นฉับ

ถ้าย้อนเวลากลับไปได้เธอจะไม่ยอมออกมาเที่ยวตามแรงเชียร์ของเพื่อนแน่ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น คงไม่ต้องมาเจอกับเหตุการณ์น่ากลัวเช่นในตอนนี้อย่างแน่นอน

เมื่อร่างบางหยุดขัดขึ้นและนั่งนิ่งติดกับแรงขัดขึ้นในคราแรก คนที่หลงรสปากหวานของกระต่ายน้อยตัวนี้ก็พลอยแปลกใจไปด้วย หรือบางทีการขัดขึ้นเมื่อครู่อาจจะเป็นเพียงมารยาทหญิงชื่อนี้เท่านั้น

นิดาโผล่ออกจากร่างบาง แต่มือหนายังกอบกุ่มแก้มนุ่มใสของหญิงสาวแปลกหน้าไว้ พร้อมกับสำรวจหน้าหวานทุกกระเบียดนิ้ว เด็กสาวมีโครงหน้ารูปหัวใจ ปากนิ่มจูบหน้อยตามความนิยมของสาวเอเชีย ผิวหน้าขาวเนียนเหมือนผิวของเด็กทารก ผมสีดำรัดติกาถยาวถึงกลางหลัง ซึ่งเป็นสีเดียวกับดวงตากกลมโตที่กำลังจ้องมองเขาตาใสแป้ว

นิ้วมือเรียวคล้ายอิสตรีไล่ไปตามผิวแก้มเนียนอย่างหยุดไม่อยู่ ก่อนจะกระทำการบางอย่างเพื่อไม่ให้คนตัวเล็กแตกตื่นตกใจไปมากกว่านี้

‘ไม่ต้องกลัวฉันไปหรอทสาวน้อย ฉันไม่ทำอันตรายเธอแน่นอน’
ชายหนุ่มวัยยี่สิบปีเอ่ยบอกเสียงนุ่มด้วยภาษาสากลที่คิดว่า

สื่อสารกันเข้าใจ พร้อมกับภัยของบางอย่างเข้าปากสวຍ โดยไม่ให้เธอ
รู้ตัว

ด้วยประสบการณ์เรื่องเพศตรงข้ามที่เป็นศูนย์ แล้วยังเป็นช่วง
เวลาที่กำลังตกใจ เมื่อคนตรงหน้าพูดจาเสียงอ่อนนุ่มเป็นมิตร ทำให้
คนด้อยประสบการณ์ที่กำลังหวาดกลัวคล้อยตามอย่างง่ายดาย แถม
ดวงตาสีสวຍของเขายังสะกดให้เธอหลงใหลอีก และนั่นทำให้หญิงสาว
ยอมกลืนของบางอย่างลงคอตามที่เขাপ้อนให้อย่างไม่รู้ตัว

นิคาโอยิ้มด้วยความพอใจเมื่อหญิงสาวปฏิบัติตามอย่างว่าง่าย
ก่อนเหลือบไปเห็นสองบอดีการ์ดที่พากันวิ่งหน้าตาตื่นตรงดิ่งมาด้วย
ความรวดเร็ว

สองหนุ่มมาใหม่พยายามจะเข้ามาแยกหญิงสาวแปลกหน้าออก
จากเจ้านายน้อย เพราะเป็นห่วงความปลอดภัย เพียงแค่ทำงานพลาด
จนคลาดกันเมื่อครู่ก็ไม่ว่าจะถูกลงโทษหรือไม่ จึงอยากจะทำตัวใหม่
อีกครั้ง ทว่าพวกเขาก็ต้องรีบเบรกดตัวเองเอาไว้อย่างสุดตัว เมื่อเห็น
สัญญาณห้ามทางสายตาของผู้เป็นนาย และรู้ได้ทันทีว่าทนายมาเพีย
ต้องการอะไรเป็นลำดับต่อไป

‘เราไปกันเถอะสาวน้อย ฉันเริ่มจะทนไม่ไหวแล้วละ’ นิคาโอ
กักฟันพูดชมความทรมานของตนเอง ก่อนจะลุกขึ้นและส่งมือให้
หญิงสาวจับ

นิรดาที่กำลังพินิจมองดวงตาสีสวຍของเขาอยู่ยื่นมือไปวางบน
มือใหญ่อย่างว่าง่าย และเดินตามไปที่รถของเขาโดยดี

หนึ่งในบอดีการ์ดรู้หน้าที่ของตัวเองดีรีบลงมาเปิดประตูให้คน
เป็นนายพาแม่กระต่ายน้อยขึ้นรถไป ก่อนจะวิ่งกลับไปประจำอยู่ที่ของ
ตน และมุ่งหน้าตรงไปยังโรงแรมที่อยู่ไม่ห่างจากที่แห่งนี้เท่าไรนัก

‘คุณจะไปไหนคะ’ หญิงสาวถามออกไปอย่างเหม่อลอย
‘ไปที่ที่เธอจะชอบอย่างไรล่ะสาวน้อย’

ชายหนุ่มพูดพร้อมทั้งได้มือไปตามแก้มเนียนของเหยื่อตัวน้อย การกระทำเช่นนี้ยิ่งทำให้ใจกลางลำตัวของเขาแข็งขึ้นยิ่งกว่าเดิม จึงหันไปเล่นงานลูกน้องหนุ่มแทน

‘พวกแกคิดว่าการกำลังแข่งรถกับเต่าอยู่หรือไงวะ ถึงได้ขับช้ายิ่งกว่าเต่าคลานแบบนี้’

‘ครีบนายน้อย’ ไม่เคิลตอบรับอย่างแข็งขัน ก่อนจะเพิ่มความเร็วรถขึ้นกว่าเดิมตามความต้องการของเจ้านายหนุ่ม ทั้งที่ความเร็วเดิมก็ถือว่าขับเร็วเกินกว่ากฎหมายไทยกำหนดไปมากแล้วก็ตาม

สองบอดีการ์ดหนุ่มสบตากันอย่างรู้ทันว่าเหตุใดทายาทมาเฟียจึงออกอาการหัวเสียเช่นนี้ แต่ก็ไม่กล้าคัดค้านสิ่งที่ผู้เป็นนายกำลังทำ เพราะตนเองทำงานพลาดจนนายหนุ่มตกอยู่ในความทรมานเช่นนี้ จึงได้แต่ขอโทษเด็กสาวที่ตกเป็นเหยื่อทางสายตา เนื่องจากไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้เลย

พวกเขารู้ว่าเจ้านายหนุ่มให้ยาปลุกอารมณ์กับเด็กสาวคนนี้ ทั้งยังสะกดจิตเธอจนคล้อยตามคล้ายหุ่นยนต์ พวกเขาอยากจะทำคดีด้านการใช้วิธีนี้ของคนที่ชอบวิชาจิตวิทยา นัก ทั้งที่นิคาโอหาผู้หญิงที่เต็มใจกับเรื่องอย่างว่าได้โดยไม่ต้องใช้วิธีที่ผิดกฎหมายแบบนี้ และเขาก็รู้ว่าหญิงสาวชาวไทยคนนี้ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ทว่าไม่มีอะไรที่ทายาทมาเฟียต้องการแล้วไม่ได้ ถึงที่นี้จะเป็นเมืองไทย ไม่ใช่เขตอิทธิพลของเขาอย่างอิตาลีก็ตาม ด้วยความที่ถูกตามใจมาตั้งแต่เด็ก จึงไม่มีใครจะห้ามความต้องการของนิคาโอได้

ไม่เคิลและไม่ลียี่ได้แต่ขอพรให้พระเจ้าคุ้มครองแม่สาวน้อยคนนี้ เมื่อเห็นท่าทางผู้เป็นนายที่ต้งท่าจะตะครุบเหยื่อสาวอยู่ตลอดเวลา

เพียงไม่นานรถคันหรูก็แล่นมาจอดหน้าโรงแรม ชายร่างสูงเดินจูงมือสาวน้อยเข้าไปด้านในอย่างเร่งรีบ สองบอดีการ์ดได้แต่หวังว่า

หลังจากคำคินี้ไปเด็กสาวคนนี้จะไม่พบเจอเหตุการณ์ที่เลวร้ายเช่นนี้อีก

ปัจจุบัน

นิตานั่งนึกถึงเรื่องราวในอดีตที่แสนขมขื่นของตน วันนั้นหลังจากตื่นขึ้นมาในตอนเช้าก็ไม่พบผู้ชายสารเลวคนนั้นที่หลอกให้เธอกินยานรอนันเข้าไป พบเพียงเช็คใบหนึ่งที่ระบุจำนวนเงินบนโต๊ะข้างหัวเตียง ทว่ามีชื่อเซ็นกำกับไว้เรียบร้อย ไม่ว่าจะระบุจำนวนเงินเท่าไรก็ขึ้นเงินได้ตามต้องการ แต่เธอไม่สนเช็คใบนั้น

หลังจากถูกตีราคาค่าตัวด้วยเช็คไม่กรอกตัวเลขใบนี้ หญิงสาวก็ไม่เคยคิดจะตามหาหรือเรียกร้องอะไรจากผู้ชายคนนั้นอีกเลย ความผิดพลาดในคืนวันนั้นนำพามาซึ่งของขวัญล้ำค่าที่สุดในชีวิตของลูกผู้หญิงคนหนึ่ง นั่นก็คือ เด็กชายณภัทร ณิชกุล แก้วตาดวงใจที่ทุกคนในบ้านต่างก็หลงในความน่ารักของเด็กชายลูกครึ่งคนนี้

แม้ครอบครัวจะขายหน้าที่ลูกสาวบ้านณิชกุลห้องในวัยเรียน แถมยังไม่มีพ่อของลูกคอยดูแล แต่เสียงซุบซิบนินทาเริ่มเบาบางลงไป เพราะความน่ารักของเด็กชาย ‘ชีโน’ หรือ ‘ภัทร’ อย่างที่เธอเรียกทุกคนรอบข้างหลงเด็กน้อยน่ารักคนนี้ไปโดยปริยาย

แม้ตอนนี้ท่านผู้มีพระคุณทั้งสองจากไปด้วยอุบัติเหตุ และไม่ได้เห็นพัฒนาการของหลานชายคนเดียวในบ้านอีกต่อไป ทว่าเธอก็ระลึกถึงท่านทั้งสองอยู่เสมอ

ถึงท่านจะจากไปอย่างกะทันหันก็ไม่ได้ปล่อยให้สองแม่ลูกลำบากแต่อย่างใด เพราะท่านทิ้งมรดกเป็นตึกให้เช่าย่านธุรกิจใจกลางกรุงเทพฯ ไว้ให้ สร้างรายได้เป็นร้อยล้านในแต่ละปี เธอไม่ต้องทำงานก็ใช้ชีวิตอยู่ได้โดยไม่ลำบาก

นิตาหลุดออกจากภวังค์เมื่อได้ยินเสียงเรียกของลูกชายอยู่ข้าง

กาย ทุกครั้งที่มองเห็นหน้าแก้วตาดวงใจของตนก็พลอยทำให้นึกถึงพ่อของลูกขึ้นมาเช่นครั้งนี้ แม้ว่าเด็กหนุ่มจะหน้าตาไม่คล้ายนิคาโอเท่าที่ควร แต่ถึงอย่างไรก็หนีความจริงไม่พ้นว่าชีโนเป็นลูกชายของมาเฟียแห่งอิตาลี

“แม่ฝันซะ” เด็กชายเอ่ยเรียกมารดาอีกครั้งเมื่อเห็นท่านนั่งเหม่อลอยอยู่คนเดียว ก่อนจะได้รับรอยยิ้มหวานที่มักจะเห็นอยู่เป็นประจำ

“ว่าไงครับ” หญิงสาวตอบรับเสียงหวานพร้อมกับกางแขนทั้งสองข้างออก เพื่อให้ลูกชายเข้ามาสวมกอด ซึ่งเจ้าตัวก็ทำตามอย่างว่าง่าย

“เปล่าหรอกซะ ภัทรแค่คิดถึงแม่ฝันเฉยๆ” เด็กหนุ่มตอบปิดไม่ยอมทำให้ท่านกังวล

ชีโนมักเห็นมารดานั่งเหม่อแบบนี้อยู่เป็นประจำตั้งแต่จำความได้ ท่านมักจะกลบเกลื่อนทุกครั้งทีถามไถ่ และครั้งนี้คงไม่แตกต่างจากครั้งก่อนๆ เท่าไรนัก

“เอ่อ...แม่ฝันซะ” เขาเรียกอีกครั้ง

“หืม หนูมีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่าลูก” คนเป็นแม่ถามอย่างแปลกใจ เนื่องจากวันนี้ลูกชายดูแปลกไปจากทุกวัน

“คือว่า...คือ...” คนอยากรู้เริ่มลังเลว่าควรจะถามดีหรือไม่ สุดท้ายก็ถามออกไป “ภัทรมีพ่อเหมือนคนอื่นหรือเปล่าซะ”

เด็กหนุ่มผู้อยากมีพ่อเหมือนคนอื่นรอคอยคำตอบอย่างมีความหวัง เพราะตั้งแต่จำความได้มารดาไม่เคยพูดถึงพ่อผู้ให้กำเนิดให้ได้ยินเลยสักครั้ง แต่เขาก็มีคำตอบอยู่ในใจเรียบร้อยแล้ว

นิรดาชะงักไปเล็กน้อย เพราะล่าสุดที่ลูกถามก็ตอนที่เขาอายุได้เพียงห้าขวบ แต่หลังจากนั้นเป็นต้นมาก็ไม่ถามอีกเลยจนกระทั่งถึงตอนนี้ ทว่าอยู่ๆ ทำไมถึงอยากรู้ขึ้นมา

“ทำไมถึงอยากรู้ล่ะครับ” หญิงสาวถามพร้อมกับยกมือลูบหัว

เด็กชายที่ตัวโตกว่าเธอหลายเท่าด้วยความเอ็นดู

“ถ้าแม่ฉันไม่อยากจะตอบ ภัทรไม่รู้ก็ได้ละ” ซินีเริ่มรู้สึกผิดที่ทำให้มารดาหน้าเศร้าลง จึงเลี้ยงตอบไปเป็นอย่างอื่น เพื่อไม่ให้ท่านคิดมาก

“แม่ตอบได้ครับ” คนเป็นแม่รีบบอกเมื่อเห็นสีหน้าผิดหวังของลูกชาย แม้จะไม่อยากเอ่ยถึง แต่อย่างน้อยซินีก็ควรจะรับรู้เรื่องพ่อเขาบ้าง

“จริงหรือละ” คนมีความหวังถามอย่างไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง ทว่าก็เงยหูรอฟังอย่างใจจดใจจ่อ

“พ่อของลูกเป็นคนอิตาลี แอมยังหล่อมากๆ ด้วยนะ” เธอเว้นจังหวะการพูดพร้อมกับหันไปยิ้มให้ลูกชาย ก่อนจะเล่าต่อ “เราเจอกันและรักกันตั้งแต่แม่ยังเรียนไม่จบมัธยมปลายด้วยซ้ำไป จากนั้นไม่นานเราก็มีหนุ่มน้อยหน้าตาดีลืมหูลืมตาขึ้นมาดูโลกซะ”

“แล้วไงต่อละ” เจ้าตัวพยายามปั้นหน้ายิ้มให้ดูเหมือนตื่นเต้นที่ได้ฟังเรื่องบิดาเป็นครั้งแรก เพราะเขารู้ที่มาของเด็กชายณภัทรดีว่าเป็นอย่างไร

“หลังจากลูกเกิดมาได้ไม่นาน พ่อของหนูเขาก็เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุจ่ะ”

แม้จะต้องโกหกลูกเธอก็กียอม แต่จะไม่มีทางให้ซินีรู้ว่าเขาเกิดมาเพราะฤทธิ์ของยาปลูกเชือกซ์ที่พ่อของเขาหลอกให้แม่เขากินเข้าไปจนมีเขาขึ้นมา

หญิงสาวไม่รู้เลยว่าซินีรู้เรื่องหมดทุกอย่างจากไดอารี่ของตนเอง ที่ครั้งหนึ่งเด็กชายเคยเข้าไปในห้องนอนของมารดา และได้เจอไดอารี่พร้อมกับเชคใบหนึ่งที่ระบุตัวเลข ทว่ามีชื่อเซ็นกำกับไว้ว่าเป็นของ นิคาโอ เบคเค็ตต์ คิงส์ตัน แนนบอยในไดอารี่เล่มนั้นด้วย

จากนั้นเป็นต้นมาเด็กชายณภัทรก็ตามหาคนที่มียชื่ออยู่ในเชค และคิดว่าเขาคงเป็นคนเดียวกับที่มารดาเอ่ยถึงในบันทึกของท่าน

แม้ด้วยวัยที่ยังน้อย แต่ก็ไม่เคยย่อท้อในการตามหาเบาะแสของคน
คิดว่าเป็นพ่อผู้ให้กำเนิด และผู้ช่วยอันดับแรกก็คือ เว็บไซต์กูเกิล ซึ่ง
เปรียบเสมือนแสงสว่างให้คนอยากรู้จักพ่อมีความหวังขึ้นมา

ครั้งแรกที่ค้นหารูปของผู้ชายคนนี้ได้เห็นหน้าค่าตาจากรูป
ซีโนก็มั่นใจว่าเขาคนนี้เป็นพ่อผู้ให้กำเนิดของตนจริงๆ แม้จะต้องพิสูจน์
อะไรหลายๆ อย่าง แต่ก็มั่นใจเกินร้อยว่าผู้ชายที่ตามหาคือคนในรูปนี้
และยิ่งมั่นใจขึ้นมากกว่าเดิมเมื่อได้รู้จักกับใครบางคนที่ทำให้เกิด
แผนการตามล่าหาพ่อนี้ขึ้นมา

“อ้อ...อย่างนี้เอง” ซีโนตอบรับอย่างเข้าใจ เพื่อป้องกันไม่ให้
ท่านสงสัยเรื่องที่ตนกำลังจะทำ

“อาทิศย์หน้าภัทรต้องเดินทางแล้วนี่” หญิงสาวเปลี่ยนเรื่อง
เพราะไม่อยากโกหกลูกอีก ซึ่งเด็กหนุ่มก็เข้าใจสถานการณ์ดี

“ใช่ะแม่ฝัน”

“จ้ะเราไปชอปกันดีกว่าไหม” คนเป็นแม่เสนอด้วยสีหน้าที่ตื่นเต้น

“จ้ะเราไปกันเลยอะ” ผู้เข้าใจสถานการณ์ดีตอบรับด้วยความ
ตื่นเต้นเช่นเดียวกัน เวลาหนึ่งสัปดาห์ที่เหลือจากนี้คือการเตรียมความ
พร้อมของแผนการ ‘ตามล่าหาพ่อ’ ที่วางไว้ ไม่เช่นนั้นคงไม่มีแรงไป
สู้รบตบมือกับคุณพ่อมาเฟียแน่

‘แล้วเจอกันอะ คุณพ่อมาเฟีย...ที่รัก’

2

Hi Daddy

สนามบินลอนดอนอีทโรว์ ประเทศอังกฤษ

“คร้าบแม่ฝัน ภัทรจะรายงานตัวกับแม่ฝันทุกวันแน่นอนครับ”
เด็กหนุ่มลูกครึ่งหน้าตาคมคายบอกกับมารดาเสียงใสพร้อมกับ
สอດສေးສາຍຕາหาใครบางคนไปด้วย

“แม่จะตามลูกไปฟุ้งนี้เลยดีไหมเนี่ย” คนห่วยลูกบ่นกระปอด-
กระแปดมาทางปลายสาย ทำให้เด็กหนุ่มอดจะยืมข้อความเป็นห่วง
เกินเหตุของมารดาไม่ได้

“ภัทรดูแลตัวเองได้ฮะ” ซีโนเอ่ยอย่างอ่อนน้อมอ่อนใจ ทว่า
ใบหน้าเปื้อนด้วยรอยยิ้ม เขาเองก็เป็นห่วงท่านเช่นเดียวกันที่ปล่อยให้
มารดาอยู่บ้านเพียงลำพัง จึงเข้าใจความรู้สึกของท่านเป็นอย่างดี

“เอาเป็นว่าแม่เข้าใจแล้วกันจ้ะ” หญิงสาวสรุป

“รักแม่ฝันที่สุดเลยคร้าบ” เด็กหนุ่มลูกครึ่งเอ่ยประจบ

ก่อนทั้งสองจะวางสาย คนเป็นแม่ก็ไม่วายกำชับหลายๆ เรื่อง
ส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องความปลอดภัยของหนุ่มน้อยทั้งนั้น แม้จะฝากฝัง
กับครอบครัวของเพื่อนลูกชายแล้วก็ตาม แต่คนเป็นแม่ก็ไม่ลดความ
ห่วงลงแต่อย่างใด

“ขอบคุณที่ช่วยเรานะจอนั่น” ซีโนเอ่ยขอบคุณเพื่อนสนิทที่ช่วย

ปิดบังมารดาเรื่องเรียนพิเศษ และเรื่องที่ตนจะบินไปอิตาลีต่อ

“ไม่เป็นไรหรอกซีโน ถ้าเราเป็นนาย เราก็จะทำแบบนายเหมือนกัน” จอห์นยิ้มให้กำลังใจ เพราะเข้าใจในสิ่งที่เพื่อนเลือกทำ แม้จะแลกมาด้วยการโกหกมารดาก็ตาม

“เราฝากขอโทษป้ามุกด้วยนะ” เด็กหนุ่มเอ่ยถึงมารดาของเพื่อนที่เป็นผู้จัดการทุกอย่างให้เสียดิบดี แต่กลับต้องสูญเสียไป เพราะเจ้าตัวกำลังจะเดินทางไปอีกประเทศหนึ่ง

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง เดี่ยวเราคูกับแม่เราเอง”

“ขอบใจนายมากจอห์น”

ทั้งสองกอดกันกลม ต่างซาบซึ้งมิตรภาพที่จริงใจของกันและกัน ก่อนจะผละออกจากกัน เมื่อคนที่กำลังเอ่ยถึงเดินเข้ามาหาด้วยรอยยิ้มอบอุ่น

“สองหนุ่ม ได้เวลาเดินทางกลับบ้านแล้วจ้ะ”

มุกดาเอ่ยบอกลูกชายและเพื่อนลูกชายที่ตนเอ็นดูเหมือนลูกอีกคน แต่ก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นมีเพียงจอห์นที่เดินมาหาตนลำพัง ซีโนยืนยิ้มอยู่ที่เดิมและโบกมือให้

“ใช้ครับ ได้เวลาเดินทางกลับบ้านแล้วครับ” จอห์นเห็นด้วยกับมารดา ก่อนจะจูงมือท่านออกมาจากที่ตรงนั้น

“เดี๋ยวจอห์นลูก ซีโนไม่ไปกับเราด้วยหรอ” มุกดาถามลูกชายด้วยความข้องใจ

“ซีโนมีที่ที่ต้องไปต่อครับ เราไปหาเด็ดกันสองคนพอแล้วเนอะ”

จอห์นไม่ได้อธิบายให้มารดาเข้าใจมากกว่าเดิมนัก แต่ท่านก็ยอมเดินตามแรงจูงใจของเขามาจนถึงรถที่จอดรอรับทั้งสองกลับบ้านอยู่

“แล้วแม่จะบอกน้องฝัน แม่ของซีโนยังงี้ดีล่ะลูก” นางเอ่ยอย่างกังวล เพราะรับปากทางนั้นไว้เสียดิบดี ทว่าก็ต้องมาเสียคำพูดจนได้

“ผมเชื่อว่าแม่ของผมแก้ปัญหาได้ครับ” จอห์นยิ้มให้มารดาด้วย

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ พร้อมกับเปิดประตูรถให้ท่านเดินนำเข้าไปนั่งก่อน

“น้ำจะพยายามนะจ๊ะซีโน” นางบอกไปถึงอีกคนที่ไม่ได้อยู่ด้วยกันในตอนนี้อย่างไรก็ตามก่อนจะหันมาถามลูกด้วยความไม่แน่ใจอีกครั้ง “ซีโนจะปลอดภัยใช่ไหมลูก”

“แน่นอนครับ” จอห์นเอ่ยย้ำและพูดต่อด้วยคำพูดปริศนา “แม่เตรียมรับสายจากใครบางคนได้เลยฮะ”

ยังไม่ทันที่สองแม่ลูกจะคุยกันเข้าใจดีก็มีเสียงเรียกเข้ามาจากมือถือเครื่องเล็กในกระเป๋าของมุกดาเสียก่อน และเมื่อนำออกมาดูก็เห็นเป็นหมายเลขแปลก เธอมองหน้าลูกชายว่าควรจะรับดีหรือไม่

จอห์นซึ่งรู้ว่าใครโทร. เข้ามาที่เบอร์มารดาพยักหน้าให้ท่านรับสายเสีย

“สวัสดีค่ะ มุกดาพูดค่ะ” มุกดาได้รับสายด้วยภาษาสากล ก่อนจะเบิกตากว้างด้วยความตกใจ “ซีโนนะหรือคะ...เอ่อคะ...คะ...คะ”

มุกดาคุยเพียงไม่นานก็วางสายและหันไปยิ้มให้ลูกชายพร้อมกับส่งคนขับรถ

“กลับบ้านเลยจ๊ะ”

ทางด้านฝั่งซีโนที่ยืนส่งเพื่อนสนิทจนลับตาไปก็ไ้เวลาที่เขาจะโทร. หาใครบางคนเสียที ยังไม่ทันที่จะได้หยิบมือถือขึ้นมาทำอย่างที่เคยก็ต้องสะดุ้งจนสุดตัว เมื่อเห็นชายชุดดำจำนวนหนึ่งราวๆ ห้าคนมายืนโค้งคำนับต่อหน้าตนด้วยความพร้อมเพรียง

“สวัสดีครับนายน้อย” ทั้งห้าคนกล่าวทักทายเป็นภาษาสากลอย่างพร้อมเพรียงกัน ก่อนที่หนึ่งในห้าคนนั้นจะเอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง “นายท่านให้เรามารับนายน้อยครับ”

คนที่ถูกเรียกว่านายน้อยยังไม่ทันได้ตอบรับหรือปฏิเสธก็มีเสียงเตือนของข้อความดังขึ้นเสียก่อน

ติดๆ ติดๆ

ซึ่งหนีบมือถือเครื่องจักรของตนขึ้นมาดู พออ่านข้อความที่ถูกส่งมาจากฉบับเข้าใจ “เข้าใจแล้ว เราไปกันเถอะ”

เด็กหนุ่มตอบรับอย่างเข้าใจ แม้จะยังไม่คุ้นเท่าไรกับสรรพนามที่คนพวกนี้ใช้เรียกเขา ทว่าก็ไม่ได้คัดค้านแต่อย่างใด

กรุงโรม ประเทศอิตาลี

รถคันหรูแล่นไปตามถนนสายหลักของกรุงโรม เมืองหลวงของอิตาลี ข้างถนนรายล้อมไปด้วยตึกงามบ้านช่องใหญ่โต ผู้ที่เพิ่งเคยมาโรมเป็นครั้งแรกอดตื่นตื้นตันกับความสวยงามของเมืองหลวงไม่ได้ พานให้นึกถึงมารดาที่อยู่ทางเมืองไทย เพราะอยากให้ท่านได้มาเห็นด้วยกัน

“นายน้อยต้องการจะไปไหนเป็นพิเศษหรือเปล่าครับ” หนึ่งในการ์ดที่นั่งรถมาด้วยกันเอ่ยถามหลังจากออกมาจากสนามบินได้ไม่นาน

“นิคาโออยู่ที่ไหน” เด็กหนุ่มไม่ตอบ แต่เลือกจะถามกลับแทน การ์ดคนนั้นเจียบไปครู่หนึ่ง เนื่องจากกำลังเช็กข้อมูลจากโทรศัพท์มือถือของตน ถ้าให้เดาก็คงจะเช็คว่าเจ้านายใหญ่ของตนอยู่ที่ไหนในตอนนี้อย่างไร ก่อนจะเอ่ยออกมาในที่สุด “อยู่ที่สำนักงานใหญ่ของคิงส์ตันครับ”

“ฉันจะไปที่นี่”

สำนักงานใหญ่คิงส์ตัน กรุ๊ป

ตึกแฝดขนาดใหญ่สองตึกตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า ซึ่งเป็นที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของบริษัทเดินเรือที่ใหญ่ติดอันดับโลก และยังมีบริษัทลูกอีกมากมายหลายธุรกิจ สองตึกนี้มีความสูงมากกว่าตึกในรัศมีโดยรอบ แสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของตระกูลมาเฟียแห่งอิตาลี ยากที่

จะหาสิ่งเทียบเท่าได้

“แต่ฉันี่รวยชะมัดเลย” เด็กหนุ่มลูกครึ่งเอย่กับตนเองเมื่อเห็น อาณาจักรของผู้เป็นพ่อ ไม่คิดว่าตระกูลคิงส์ตันจะยิ่งใหญ่ขนาดนี้ การได้เห็นอะไรหลายๆ อย่างของนิคาโอจากรูปหรือตามข่าวต่างๆ เทียบไม่ได้กับการได้เห็นและสัมผัสของจริงเช่นนี้

หลังจากที่การ์ดทั้งห้าพาเขามาส่งถึงที่เรียบบร้อย เขาก็ไล่ให้ ทั้งหมดกลับไป แม้จะถูกแย้ง ทว่าเด็กหนุ่มก็ไม่คิดจะสนใจ เพราะเขาก็มีวิธีการของตนที่จะเข้าหามาเพียใหญ่แห่งอิตาลีโดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาการ์ดพวกนั้น

“ได้เวลาเจอกันแล้วเด็ด” พูดเพียงเท่านั้นก็เดินเข้าตึกใหญ่ตรง หน้าที่พักที่ คิดว่านิคาโอคงอยู่ในตึกแห่งนี้ โดยมีเป้าหมายกลางเป็น สมบัติติดกายเท่านั้น

ซีโนเดินเข้าไปที่โต๊ะประชาสัมพันธ์ ซึ่งมีสาวอิตาลีนั่งประจำ เคาน์เตอร์สองคน ทั้งสองยืมให้เขาตั้งแต่ยังเดินเข้าไปไม่ถึงด้วยซ้ำ

“สวัสดีหนุ่มน้อย มีอะไรให้ช่วยรีเปล่าเอ่ย” หนึ่งในสองสาวเอ่ย ถามเป็นภาษาอิตาลี

“ผมขอเข้าพบนิคาโอได้ไหมครับ”

ซีโนไม่เข้าใจว่าประชาสัมพันธ์สาวพูดว่าอย่างไร แต่กลับบอก ความต้องการของตนไปเป็นภาษาอังกฤษตามที่ถนัด ซึ่งโชคดีที่ทั้งสอง ฟังออก เพราะคนส่วนใหญ่ในอิตาลีใช้ภาษาอิตาลีในการสื่อสาร มี ส่วนน้อยที่พูดภาษาอังกฤษได้

สองสาวมองหน้ากันด้วยความแปลกใจ พร้อมกับมองสำรวจ หนุ่มน้อยลูกครึ่งตรงหน้าอย่างสงสัย ก่อนจะเอ่ยถามประโยคที่สอง ออกมา

“ได้นัดไว้หรือเปล่าคะ”

“ไม่ได้นัดไว้ครับ”

เด็กหนุ่มตอบตามความจริง เมื่อคิดว่าตนเองจะไม่ได้เข้าพบ
เจ้านายของสองสาว ซึ่งโน้ก็เริ่มนำมุกที่ใช้กับมารดาอยู่เป็นประจำออก
มาใช้

“พี่สาวคนสวยให้ผมเข้าพบเถอะนะครับ ผมมีธุระกับนิคาโอ
จริงๆ พี่สาวช่วยผมหน่อยได้ไหมอะ”

ซีโนตีหน้าเศร้าพร้อมกับพูดเสียงอ่อนน้อน หวังให้สองสาวยอม
ใจอ่อนเช่นมารดาของตน ซึ่งเมื่อเห็นอาการของทั้งสองแล้วก็พอจะมี
ความหวัง

“นะครับพี่สาว” หนุ่มลูกครึ่งกอดันอีกครั้ง และได้ผลเสียด้วย

“เดี๋ยวพี่จะโทร. เข้าไปถามเลขาฯ นายให้ก็แล้วกันนะ” หญิงสาว
พูดเมื่อตัดสินใจได้ แม้จะรู้ว่าผู้เป็นนายไม่ชอบให้ใครเข้าพบถ้าไม่ได้
นัดเอาไว้

“หนูไปนั่งรอที่โต๊ะตรงโน้นก่อนนะ เดี่ยวพี่จะเดินไปบอก”
ประชาสัมพันธ์สาวพูดพร้อมกับชี้ไปยังที่นั่งสำหรับแขกให้เด็กหนุ่ม
เข้าไปนั่งรอ

“ขอบคุณมากอะ” คนเจ้าแผนการยิ้มออกมาด้วยความดีใจ เมื่อ
ทั้งสองสาวให้การช่วยเหลือ ก่อนจะเดินไปนั่งตามที่พนักงานสาวบอก
เมื่อครู่

“นี่ไม่เคลิ่ล ถ้ามีนัดออกไปข้างนอก นายควรจะบอกฉันไว้ตั้งแต่
เมื่อเช้า ไม่ใช่อีกชั่วโมงจะถึงเวลานัดค่อยมาบอก” ชายหนุ่มบ่นลูกน้อง
หลังคนบ่นเดินออกมาจากลิฟต์ในบริษัท เนื่องจากเจ้าของชื่อทำงาน
ไม่ได้ตั้งใจ แต่ก็ยังคงเปลี่ยนเงินจ้างตลอดมา ถ้าไม่ติดว่าโตขึ้นมาด้วย
กันเขาคงไล่ไม่เคลิ่ลกับแฝดพี่อย่างไม่มีลีย้อออกไปนานแล้ว

“ผมขอโทษครับนาย ผมจะไม่ให้เกิดเรื่องแบบนี้อีกแล้วครับ”
ไม่เคลิ่ลเอ่ยอย่างสำนึกผิดเพราะเรื่องนี้ตนสะพร่าเอง

เสียงพูดคุยตอบโต้กันไม่เบานักทำให้คนที่นั่งอยู่ใกล้กับลิฟต์

ของบริษัทหันไปมอง และได้เจอกับบุคคลที่ตนเองอยากเข้าพบมากที่สุดในตอนนั้น

ซีโนมองคนตัวโตที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าวราคาแพงตั้งแต่หัวจดปลายเท้า หนวดเคราที่ขึ้นเล็กน้อยส่งผลให้ใบหน้าคมเข้มดุจนั ทว่าก็ยังคงความหล่อเหลาไว้เช่นเดิม ยิ่งดวงตาสีสวยที่ดูลึกกลับยิ่งน่าดึงดูดใจให้คนเข้าไปทำความรู้จัก ไม่เช่นนั้นมาเพียหนุ่มคนนี้คงไม่มีข่าวกับสาว ๆ ไม่ช้าหน้าในแต่ละวัน

“ได้เวลาไปทักทายแดดแล้วซีโน” ไม่เพียงพูดเปล่า เด็กหนุ่มเดินเข้าไปขวางทางเดินของทั้งสองคนไว้พร้อมกับยิ้มเจ้าเล่ห์ที่มุมปาก

คนรีบหยุดเดินกะทันหัน จนไม่เคิลเซนเข้าที่หลังเจ้านายหนุ่มเต็มแรงเพราะเบรกไม่ทัน เมื่อมีเด็กหนุ่มลูกครึ่งเข้ามาขวางทางเดินของพวกเขา

นิคาโอต้องอารมณ์เสียกับลูกน้องตัวดีถึงสองครั้งสองครา ทว่าไม่เคิลก็ไม่น่าถูกจับหักคอเท่ากับหนุ่มน้อยลูกครึ่งตรงหน้าที่บังอาจมาทำให้เขาต้องเสียเวลามากกว่าที่ควรจะเป็น

มาเพียหนุ่มวัยสามสิบสองปีมองสำรวจคนตรงหน้าด้วยสายตากร้าว เพราะอารมณ์ไม่ดีเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

ใบหน้าหวานคมที่ต้องมีอย่างน้อยสองสัญชาติผสมกันโดยรวมถือว่าหล่อเหลาเอาการทีเดียว แม้หน้าตาจะดูอ่อนเยาว์ แต่ส่วนสูงเจ้าเด็กนี่ไม่ธรรมดาเสียจริงๆ อีกสองสามปีข้างหน้ามีหวังได้สูงกว่าเขาไปหลายเซนติเมตรแน่ ทว่าส่วนสูงไม่ใช่ปัญหา เพราะเรื่องของเรื่องคือเจ้าเด็กนี่มาขวางหน้าเขาด้วยเหตุใด

ยังไม่ทันได้ถามสิ่งที่ตนเองสงสัย คนตรงหน้าก็ชิงเอ่ยขึ้นตัดหน้าเสียก่อน แถมคำพูดที่ใช้ก็น่าตกบาลเสียจริงๆ

“Hi Daddy. How are you?”

เด็กหนุ่มเอ่ยทักทายคนตัวโตตรงหน้าด้วยสีหน้าทะเล้น พร้อม

กับส่งยิ้มหวานไปให้ แม้จะได้สายตาเหมือนอยากจะกินเลือดกินเนื้อ
ตอบกลับมา แต่เด็กหนุ่มลูกครึ่งก็ไม่หวาดหวั่น

“ใครเป็นแต่दनายกันสะเจ้าเด็กบ้า!” นิกาโอตะคอกกลับไปด้วยความโมโห แต่เจ้าเด็กบ้าก็ยังคงยิ้มหวานให้อยู่เช่นเดิม อย่างนั้นมัน
น่าจับหักกระดูกนัก

“ถ้าคุณชื่อ นิกาโอ เบคเคิตต์ คิงส์ตัน ก็แสดงว่าไม่ผิดตัว”

ชีโนพูดพร้อมกับยกมือขึ้นกอดอกและทำหน้าสงสัยไปด้วย
คล้ายกับกำลังข้ใจ และท่าทางแบบนี้ก็ทำให้นิกาโอได้แต่นับหนึ่ง
ถึงสิบในใจไม่ให้ลงมือกับเจ้าเด็กนี้

“ไอ้ชื่อนะถูกเผงเลยละ แต่ที่ผิดมหันต์นั่นคือ ฉัน-ไม่ใช่-พอ-
นาย” มาเพียหนุ่มยั่วที่ละคำอย่างใจเย็น ทว่าเจ้าเด็กนี่คงฟังภาษา
อังกฤษไม่ได้ ถึงได้ไม่เข้าใจอะไรสักที

การที่มีคนอุ้มลูกมาบอกว่าเขาคือพ่อดีคนั้นเจออยู่บ่อยครั้งจน
แทบจะชินชาเสียแล้ว แต่การที่มีเด็กหนุ่มลูกครึ่งตัวโตขนาดนี้มาอ้าง
ตัวว่าเป็นลูกนี่ไม่เคยเลย และคงไม่มีทางที่จะเป็นไปได้เด็ดขาด เพราะ
ถ้าเจ้าเด็กนี้เป็นลูกของเขาจริง นั่นหมายความว่าเขาคงไปขี้ทิ้งไว้
ที่ไหนสักแห่งตั้งแต่อายุยังไม่ครบยี่สิบปีดีเลยด้วยซ้ำ บางทีมันอาจจะ
อยากพูดประโยคนี้กับใครบางคนที่น่าตาเหมือนเขาก็ได้

“จะไม่ใช่ได้ยังไงละแด๊ด” ชีโนค้าน

“ไหนละหลักฐาน ถ้ามีก็เอามาโชว์เลยสิว่าฉันเป็นพ่อนายจริง
หรือเปล่า” นิกาโอยกมือขึ้นกอดอกบ้างพร้อมกับถามอย่างเป็นต่อ โดย
ไม่สนใจเลยว่าตอนนี้ตนเองกำลังเถียงกับเด็กอายุสิบกว่าขวบอยู่ แถม
ยังมีพนักงานที่สนใจเมียงมองอยู่เป็นครั้งคราว เพราะไม่เคยเห็น
เจ้านายยืนเถียงกับเด็กมาก่อน ซึ่งไม่เคิลเองก็เป็นหนึ่งในนั้นที่กำลัง
ให้ความสนใจอยู่ และหวังว่าผู้เป็นนายคงไม่แพ้เด็กหรอกนะ

“ดีเอ็นเอที่หน้ายังงละ” ชีโนชี้ที่หน้าตัวเอง ก่อนจะเพิ่มพ้ำ

ประโยคต่อมาเบาๆ “ถึงจะเหมือนไม่มากก็เถอะ”

“นั่นไงละ นายมันเด็กเลี้ยงแกะ” นิคาโอตอบว่า เพราะไม่ว่าจะดูอย่างไรเจ้าเด็กนี้ก็หน้าตาไม่เหมือนเขาแม่แต่นิดเดียว ถึงจะเป็นลูกครึ่งก็เถอะ แต่มองยังงี้ก็ไม่เหมือน

“ถึงนายจะยืนยันยังงี้ ฉันก็ไม่มีทางเป็นพ่อนายไปได้หรอก เจ้าเด็กน้อย”

“ถึงตอนนี้ผมยังไม่มีหลักฐาน แต่ความจริงก็คือความจริงอยู่วันยังค่ำนั่นแหละ”

เด็กหนุ่มเริ่มโมโหตัวเองที่ไม่ได้เตรียมหลักฐานอย่างอื่นมาด้วย ทว่าก็มีไม้เด็ดอยู่กับมือเรื่องของมารดา แต่เขาจะไม่ยอมบอกเรื่องนี้แน่นอน เขาจะทำให้ผู้ชายคนนี้ยอมรับเขาเป็นลูกด้วยความเต็มใจอย่างไม่มีข้อกังขาใดๆ ทั้งสิ้น

“กลับไปหาแม่นายเถอะ ที่นี่ไม่ใช่สนามเด็กเล่น และไม่เหมาะสำหรับเด็กอย่างนาย” นิคาโอบอกอย่างจริงจัง โดยไม่สนใจความผิดหวังบนใบหน้าหล่อของเด็กหนุ่มแต่อย่างใด

เมื่อคนตรงหน้านิ่งไป นิคาโอก็เหลือบมองนาฬิกาที่ข้อมือ เหลือเวลาอีกครั้งชั่วโงะถึงเวลานัด ถ้าไม่มัวเสียเวลาอยู่กับเจ้าเด็กเลี้ยงแกะตรงนี้ เขาคงไปถึงที่หมายนานแล้ว

“ไปกันได้แล้วไม่เคิล เราเสียเวลากับเจ้าเด็กบ้านี่นานเกินไปแล้ว” ชายหนุ่มหันไปบอกลูกน้อง

“ครับนาย” ทั้งสองเตรียมจะก้าวเดินไป แต่ก็ต้องชะงักเพราะคำพูดของเด็กหนุ่มอีกครั้ง

“อีกสองเดือนเท่านั้น” ชีโน่พูดขึ้นก่อนที่จะพวกเขาจะเดินไป และพูดต่อถึงสิ่งที่ตนตั้งใจ “ผมจะทำให้คุณยอมรับผมเป็นลูกให้ได้ แต่ถ้าผมทำไม่ได้ ผมจะไปจากชีวิตของตนเอง จากไปตลอดกาลโดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับอีกไม่ว่าจะในฐานะใดๆ ทั้งสิ้น”

“พูดได้ดีนี่” นิคาโอเอย์ชมด้วยความดูแลน “แต่ฉันคงไม่ปล่อยให้
ให้นายมาวุ่นวายกับชีวิตฉันถึงสองเดือนแน่”

“คุณไม่มีทางไล่ผมไปไหนได้ ถ้าผมไม่อยากไปเอง” เด็กหนุ่ม
พูดออกไปพร้อมกับกำหมัดแน่น

“แล้วฉันจะคอยดู” นิคาโอพูดทิ้งท้ายไว้เพียงเท่านั้นก่อนจะเดิน
จากไปอย่างสง่างาม ทิ้งให้เด็กหนุ่มลูกรั้งยืนน้ำตาคลอด้วยความ
เสียใจ ทว่าเพียงเท่านั้นไม่ทำให้คนที่ตื่นนอนมาตามหาพ่อถึงต่างแดน
ยอมแพ้ได้หรอก

“ผมจะรอคุณอยู่ที่นี้จนกว่าคุณจะรับผมกลับไปบ้านด้วย” คน
ไม่ยอมแพ้ตะโกนไล่หลังคนเป็นพ่อไป ทว่าฝ่ายนั้นไม่หันมาสนใจ แต่
ยังคงก้าวเดินต่อไปข้างหน้าอย่างสง่างาม

“แต่เดี๋ยวก่อน” นิคาโอเอย์เบ้าปากก่อนจะหัน
ไปยิ้มหวานให้ประชาสัมพันธมิตรสาว

“คุณรู้ระเบียบรึยังแล้วใช่ไหมล่ะ”

หญิงสาวเดินเข้ามาถามด้วยความเป็นห่วง เพราะตนได้รู้ได้เห็น
เหตุการณ์เมื่อครู่ด้วยจึงอดเป็นห่วงเด็กหนุ่มไม่ได้ ทว่าก็ยังชื่นชมที่
ยืนต่อปากต่อคำกับมาเฟียหนุ่มได้โดยที่ไม่ฉีกรัฐทางแกงไปเสียก่อน

ซึ่งนี่จึงมองไปที่แผ่นหลังของคนเป็นพ่อ จนเขาเดินห่างออกไป
ลับตา

“ยังหรอกอะ มันยังไม่จบง่าย ๆ หรอกอะ”

3

เล่ห์เหลี่ยมของเด็กหนุ่มผู้นำสงสาร

“นายจะไม่แฉเข้าบริษัทอีกหรือครับ”

ไม่เคิลถามลงเชิงขณะขับรถกลับหลังจากคุยกับลูกค้าเสร็จ เพราะนิกสงสารเจ้าเด็กเมื่อตอนกลางวัน เพราะบางที่เจ้าเด็กนั้นอาจจะรอดเจ้านายของเขาไปรับอย่างที่ว่าพูดก็ได้

“ฉันรู้ว่านายคิดอะไรอยู่นะไม่เคิล” เจ้านายหนุ่มดักคอบอย่างรู้ทัน เพราะเติบโตมาด้วยกัน มีหรือจะไม่รู้ว่าอีกฝ่ายคิดอะไรอยู่

“แต่มันก็น่าคิดนะครับนาย” ไม่เคิลเสนอความเห็นเพราะไม่ใช่ไม่มีทางที่จะเป็นไปได้ ในเมื่อนิคาโอคงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า

“นายเคยเห็นฉันคงสาวเอเชียรึไง” นิคาโอแย้ง

ถ้าเจ้าเด็กหนุ่มคนนั้นเป็นลูกของเขาจริงอย่างที่อ้าง แสดงว่าเขาต้องไปมีสัมพันธ์สาวทกับสาวเอเชีย ซึ่งก็คือแม่ของเจ้าเด็กเลี้ยงแกะคนนั้น

“แต่ก็ใช่ว่านายไม่เคยไปเอเชีย” ลูกน้องหนุ่มที่พ่วงตำแหน่งเลขานุการเหตุผลมาแย้งอีกครั้ง

“ไม่มีทางที่ฉันจะพลาดแน่ไม่เคิล ไม่งั้นป่านนี้ฉันคงมีลูกเป็นโขยงไปแล้ว” ชายหนุ่มคุยโว เพราะมั่นใจว่าตัวเองไม่เคยพลาดให้ใคร

“แต่นายอาจจะลืมอะไรบางอย่างไปก็ได้ล่ะครับ” ไม่เคิลเอ่ยขึ้น

เมื่อนึกถึงเด็กสาวคนหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว ทว่าคงไม่มีอะไรอย่างที่ผู้เป็นนายคิดนั้นละ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องเสียเอง “กลับเพนต์เฮาส์เลยไหมครับนาย”

“อ้อ” ชายหนุ่มตอบรับในลำคอเบาๆ ก่อนจะหลับตาลงด้วยความเหนื่อยอ่อนจากการโหมงานหนัก เนื่องจากกำลังร่วมลงทุนทำโปรเจกต์ใหม่ จึงต้องทุ่มเวลาให้งานทั้งหมด แล้วยังมีเด็กตัวโตมาอ้างตัวว่าเป็นลูกอีก สิ่งที่สังหรณ์ใจคือเรื่องไม่จบเพียงแค่นี้แน่

ก็อกๆ ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูดังอยู่หน้าห้องทำงาน ก่อนที่ไมเคิลจะเดินเข้ามาด้วยความเกรงใจ

“มีอะไร” เจ้าของห้องเอ่ยถามทั้งที่ยังไม่ละสายตาจากเอกสารในมือ แต่จนแล้วจนรอดคนเข้ามาก็ยังไม่เริ่มต้นพูดธุระของตนเองเสียที่

“ถ้าไม่มีอะไรก็กลับไปได้แล้ว ฉันจะทำงาน”

“เอ่อ...คือ” ลูกน้องหนุ่มไม่กล้ารายงาน เพราะรู้ว่าผู้เป็นนายอาจจะไม่พอใจ

“มีอะไรก็พูดมา อย่ามัวอ้ออึ้ง” นิคาโอกระแทกเอกสารที่กำลังอ่านในมือลงด้วยความโมโห เพราะเริ่มรำคาญความท่อมกของลูกน้องเต็มทน

“รปภ. ที่สำนักงานใหญ่โทร. เข้ามาครับ”

ไมเคิลเริ่มเกริ่นเพื่อดูท่าทีของเจ้านายหนุ่ม แต่เจ้าของห้องก็ยังคงนั่งอยู่เช่นเดิม จนคนพูดเริ่มคิดว่าตัวเองตัดสินใจผิดที่เข้ามาในนี้

“แล้วไง” นิคาโอถามลูกน้องอย่างไม่เข้าใจ

“คือว่า...เด็กหนุ่มที่เราเจอเมื่อตอนกลางวันยังรอเจ้านายอยู่ที่เดิมครับ” ชายหนุ่มตัดสินใจพูดออกไปในที่สุด แล้วก็หันงู๊ดเตรียมรับพายุอารมณ์ของเจ้านายหนุ่ม ทว่าไมเคิลกลับคิดผิดนัด นิคาโอยังนั่งเงียบไม่ต่างจากก่อนหน้านี้ ไม่โกรธ ไม่ไว้วางใจ จนเขาเริ่มแปลกใจ

‘หรือว่านายเริ่มใจอ่อนแล้ว’

เลขาฯ หนุ่มคิดในใจอย่างมีความหวัง เพราะในใจลึกๆ ก็นึก
สงสารเจ้าเด็กหนุ่มคนนั้นอยู่ไม่น้อย แถมยังสังหรณ์ใจแปลกๆ อีกด้วย

“คราวหลังอย่าพูดถึงเจ้าเด็กนั้นให้ฉันได้ยินอีก และที่สำคัญ
อย่าเอาเรื่องไม่สำคัญมารายงาน หวังว่าครั้งหน้านายจะไม่ทำผิดพลาด
อีกนะไมเคิล!”

นิคาโอพูดเสียงล่อใจด้วยความโมโห เพราะวันนี้ทั้งวันมีแต่
เรื่องยุ่งยาก โดยเฉพาะเรื่องเจ้าเด็กเลี้ยงแกะเมื่อตอนกลางวัน ทำให้
เขาอารมณ์ไม่ดีมาจนถึงตอนนี้

“แต่นายครับ...” ยังไม่ทันที่ไมเคิลจะพูดจบก็ถูกเบรคด้วยเสียง
เหี้ยมของผู้เป็นนาย

“ออกไปไมเคิล อย่าให้ฉันต้องพูดเป็นรอบที่สอง” นิคาโอเอ่ย
ตบเท้าพร้อมกับหยิบแฟ้มงานที่ตนอ่านค้างไว้เมื่อครู่ขึ้นมาอ่านต่อ
เป็นการจบบทสนทนาและไล่ลูกน้องหนุ่มกลายๆ

“ครับนาย” ไมเคิลตอบรับ ก่อนจะเปิดประตูออกจากห้องไป
ด้วยความคิดหลากหลาย ชายหนุ่มไม่แปลกใจที่นิคาโอดูเลือดยึด
เช่นนี้ เพราะมากกว่านั้นเขาก็เคยเห็นมานักต่อนักแล้ว

ด้วยวิถีของมาเฟียหล่อหลอมให้เด็กชายหน้าตาหล่อเหลากลาย
เป็นคนนิ่งขรัม เลือดยึด และยังเด็ดขาดที่สุดตั้งแต่อายุยังน้อย

ทั้งอิทธิพลและอำนาจที่ยิ่งใหญ่ทำให้ไม่มีใครในิตาเลียกล้าต่อกร
กับมาเฟียตระกูลนี้ โดยเฉพาะผู้กุมบัลลังก์คนใหม่อย่างนิคาโอ
เบคเคิร์ต คิงส์ตัน ที่ทั้งโหดและน่ากลัวกว่านายใหญ่คนก่อนยิ่งนัก

“จะเอาอย่างดีล่ะไมเคิล” เลขาฯ หนุ่มที่ยังคิดไม่ตกกับเรื่องนี้ได้
แต่ถามตัวเอง ก่อนจะนึกถึงคนที่ช่วยตนแก้ปัญหาได้

ชายหนุ่มตัดสินใจต่อสายหาพี่ชายฝาแฝดที่ไปดูแลงานแทน
เจ้านายยังต่างเมืองอย่างมีความหวัง “ไมลีย์ นายคือความหวังเดียว

ของฉัน”

...

ทางด้านมาเฟียหนุ่มเองก็คิดไม่ตกกับคำบอกเล่าของลูกน้อง เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นจริงๆ เจ้าเด็กนั้นคงจะทำตามที่เจ้าตัวได้ประกาศไว้เมื่อตอนกลางวัน

แม้ตอนที่เจ้าเด็กหนุ่มนั้นประกาศกร้าว เขาจะไม่ได้หันไปให้ความสนใจ ทว่าก็ได้ยินทุกคำที่เปล่งออกมาด้วยความถือดี

“อวดดีนักก็นอนอยู่ที่นี่ก็แล้วกัน” ชายหนุ่มพูดเพียงเท่านั้นก็ก้มหน้าก้มตาทำงานต่อ โดยไม่ได้ให้ความสนใจเรื่องไร้สาระเมื่อครู่อีกเลย

กระทั่งเวลาล่วงเลยไปจนวันใหม่ ผู้มีอำนาจสูงสุดของคิงส์ตันก็ยังไม่ยอมพักผ่อน และลืมเรื่องของเด็กหนุ่มลูกครึ่งคนนั้นไปโดยปริยาย

เช้าวันใหม่

“นี่เจ้าหนุ่ม”

พนักงานรักษาความปลอดภัยวัยกลางคนของคิงส์ตันเดินเข้ามาสะกิดเด็กหนุ่มตัวโตที่นอนเหยียดยาวบนโซฟาของบริษัท โดยมีเป้าหมายที่ศีรษะอยู่ด้วยความเวทนา

แม้จะไล่ให้กลับบ้านไปตั้งแต่เมื่อวาน ทว่าเจ้าตัวก็ยังยืนกรานที่จะรอเจ้านายใหญ่อยู่ที่นี้ และหากมาเฟียหนุ่มไม่มารับตนกลับด้วย ก็จะไม่นอนอยู่ที่นี้ทุกคืน

คนจนปัญญาจะไล่ก็ได้แต่ปล่อยเลยตามเลยไป ก่อนจะต่อสายตรงหาเลขาฯ ประจำตัวของเจ้าของบริษัทให้รับรู้ไว้ ส่วนที่เหลือก็แล้วแต่นายจะจัดการ

“อ้อออ” คนหลับสบายคราวออกมาอย่างขจัดใจเมื่อมีคนมาขัด

เวลานอนอันแสนสุขของตน ก่อนจะดึงตัวลุกขึ้นนั่งด้วยความรวดเร็ว เมื่อคิดได้ว่าตนเองไม่ได้อยู่บนเตียงหนานุ่มที่บ้าน แต่กำลังทำภารกิจสำคัญบางอย่างต่างหาก

“ลุงจะออกเเวรแล้ว หนูก็กลับบ้านไปได้แล้ว” ลุง รมภ. บอกคนฟังทำหน้าที่ประหลาด เนื่องจากยังปรับจูนสมองของตนเองไม่ได้

เมื่อเห็นเด็กหนุ่มทำหน้าที่สงสัย ชายวัยกลางคนก็ไม่เข้าใจแต่อย่างใด ได้แต่เอ่ยเพียงคำว่าโชคดี และออกจากบริษัทไปเมื่อหน้าที่ของตนเองเสร็จสิ้นแล้ว

“นี่เช้าแล้วหรอ” คนที่เพิ่งตื่นเอื่อยเบาๆ เมื่อเห็นหลังไวกๆ ของคุณลุง รมภ. ที่เดินห่างออกไป แล้วพยักหน้าหงิกๆ ก่อนเดินไปเข้าห้องน้ำเพื่อล้างหน้าล้างตาให้สดชื่น เตรียมพร้อมออกรบในวันนี้อย่างเต็มที่

เมื่อได้เวลาเข้าทำงาน พนักงานบริษัทต่างก็ทยอยกันเดินเข้ามาอย่างคับคั่ง มีบางคนเหลียวมองเด็กหนุ่มลูกครึ่งที่ยังอยู่ที่เดิมเนื่องจากอยู่ในเหตุการณ์ที่เจ้านายหนุ่มปะทะฝีปากกันเมื่อวาน

ซีโนยังนั่งอยู่จุดเดิมหลังจากทำธุระส่วนตัวเสร็จ เพื่อรอคนเป็นพ่ออย่างใจจดใจจ่อ พร้อมกับคิดแผนการในวันนี้ไปด้วย เขาอาจจะมีโอกาสเข้าใกล้นิคาโอน้อยลงหลังจากแฉลงฤทธิ์ไปเมื่อวานนี้

รอเพียงไม่นานก็มีรถขับเข้ามาจอดด้านหน้าบริษัท โดยมีบอดีการ์ดตัวโตวิ่งมาเปิดประตูให้ผู้โดยสารทางตอนหลัง ซึ่งก็ไม่ใช่ใครที่โหดร้ายสูงก้าวลงจากรถอย่างสง่างามพร้อมกระชับสูทให้เข้าที่ ก่อนจะเดินเข้ามาภายใน โดยมีบอดีการ์ดเดินคุ้มกันทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

คนที่รอคอยการมาของนิคาโอพยายามเดินเข้าไปหาชายหนุ่มว่าถูกบอดีการ์ดขูดดำตัวโตกั้นไว้

“เด็ด! เรามีเรื่องต้องคุยกันนะ!” เมื่อเข้าถึงตัวไม่ได้ เด็กหนุ่ม

ก็เลือกจะใช้เสียงในการสื่อสารแทน

คนที่ถูกเรียกว่าแด็ดไม่มีท่าที่สนใจแม้แต่หน่อย กลับเดินตรงไปข้างหน้าอย่างมั่นคงต่อไป

“นิคาโอ ผมมีเรื่องต้องคุยกับคุณ” ซีโนยังคงตะโกนเรียกพ่อต่อไป ก่อนจะเงียบเสียงลงเมื่อเจ้าของชื่อขึ้นลิฟต์ไปแล้ว

“ไม่ต้องพยายามหนีเจ้าหนู นายกลับไปเถอะ” ไม่เคิลเดินเข้ามาหาพร้อมกับให้การปล่อยตัวเด็กหนุ่มให้เป็นอิสระ

“แต่ผมต้องการคุยกับเจ้านายคุณ” ซีโนชี้แจง

“นายก็รู้ว่าเจ้านายฉันไม่ต้องการพบหรือพูดคุยอะไรกับนายอีก”

ชายหนุ่มพูดอย่างไม่รักษาน้ำใจ และนึกสงสารเด็กขึ้นมาเมื่อเห็นสายตาผิดหวังของคนตรงหน้า แต่เพียงชั่วครู่เท่านั้นก็เปลี่ยนเป็นสายตาแข็งกร้าว ซึ่งถอดแบบมาจากเจ้านายหนุ่มไม่มีผิด

“แต่ผมมีเรื่องสำคัญจะคุยกับแด็ด” ซีโนเปลี่ยนสรรพนามเรียกนิคาโอใหม่

“ถ้านายยังโกหกอยู่แบบนี้ ฉันจะไม่เกรงใจแล้วนะ” ไม่เคิลพูดเพราะคนตรงหน้าดื้อดึงไม่เปลี่ยน ทว่าก็ต้องแปลกใจกับคำพูดของเด็กหนุ่มเมื่อไปตรงกับบางอย่างที่เขาคิดไว้

“ถ้าเมื่อสิบสองปีที่แล้วเจ้านายคุณไม่ได้เดินทางไปเมืองไทย ผมจะยอมกลับไปแต่โดยดี” คนเจ้าเล่ห์ยิ้มมุมปากเมื่อตนมาถูกทาง

‘เข้าทางลูกน้องแด็ดก็ไม่เลว ท่าทางจะใจอ่อน’ ซีโนคิดในใจ ก่อนจะปรับสีหน้าให้อยู่ในโหมดจริงจังเมื่อไม่เคิลมองมาที่เขาอย่างสำรวจ

“ไม่จริงน่า” บอติการ์ดหนุ่มพิมพ์พาร่วมกับมองสำรวจใบหน้าหล่อของเด็กหนุ่มลูกครึ่งไปด้วย แม้หน้าตาจะไม่คล้ายนิคาโอเสียทีเดียว แต่ก็มีบางมุมที่เหมือนอยู่ โดยเฉพาะดวงตาเจ้าเล่ห์คู่นี้ ช่าง

เหมือนมาเพียหนุ่มราวถอดแบบกันมาอย่างไรวางนั้น

“หรือว่าจะใช่” ไม่เคล็ดพูดเหมือนละเมอเมื่อเริ่มเชือดเด็กหนุ่มไป
เกินครึ่งแล้ว แต่ก็ยังไวใจอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น เจ้าเด็กคนนี้อาจจะเป็นคน
ที่ศัตรูส่งมาก็ได้

วงการมาเพียย่อมมีเรื่องแบบนี้อยู่เป็นประจำ นิคาโอเองก็เคย
ถูกลอบสังหารมาหลายหน เพียงเพราะไปขัดขานนักธุรกิจบางกลุ่มที่เสีย
ผลประโยชน์เข้า

“คุณช่วยผมให้ได้คุยกับแด็ดหน่อยนะฮะ แคนาทีเดียวก็ได้
นะฮะๆ” เด็กหนุ่มเริ่มอ่อนเมื่อเห็นท่าทางอ่อนลงของเลขาฯ ของบิดา

“ไม่มีทางที่ฉันจะหลงกลนายหรือกเจ้าหนู” ชายหนุ่มพูดเสียง
แข็งก่อนจะเอ่ยต่ออย่างไว้ท่า “ว่าแต่นายทานข้าวเข้าริยัง”

ชีโนแอบยิ้มอย่างพอใจ แล้วหันมาพูดกับไม่เคลด้วยน้ำเสียง
ระยิบระยแรงพร้อมกับลูบหน้าท้องไปด้วยอย่างน่าสงสาร

“ผมยังไม่ได้ทานอะไรมาตั้งแต่เมื่อคืนแล้วฮะ” เด็กหนุ่มพูดเสียง
เศร้า

“โตแล้วทำไมไม่รู้จักดุแลตัวเอง” ไม่เคลดุให้ ก่อนจะหันไปสั่ง
ให้คนพาเด็กหนุ่มไปรับประทานอาหาร เพราะตนเองต้องขึ้นไปทำงาน
แล้ว มิเช่นนั้นได้ถูกมาเพียหนุ่มไล่ติดตามที่พูดแน่

“นายไปไหนมาไม่เคล” นิคาโอเอ่ยถามเสียงเข้ม เมื่ออยู่ๆ
เลขาฯ หนุ่มก็หายตัวไปอย่างเป็นปริศนาทั้งที่เดินตีคู่มาด้วยกันแท้ๆ

“เออ...คือ...” บอดีการ์ดหนุ่มหาคำแก้ตัวไม่ได้ จึงได้แต่อึ้ง
อยู่เช่นนั้น

“ฉันรู้ว่านายเป็นคนขี้ใจอ่อน แต่วงการนี้เราใจอ่อนไม่ได้ ถ้าเจ้า
เด็กนั้นเป็นคนของใครบางคนที่ต้องการโค่นฉันส่งมา นายคิดว่าต่อไป
ฉันจะเป็นยังไง”

ไม่เคิลคิดตามที่เจ้านายพูด ซึ่งก็เป็นจริงทุกประการ วงการนี้เราจะใจอ่อนให้ใครง่าย ๆ ไม่ได้ เนื่องจากเราไม่รู้ว่าใครเข้ามาหาเราด้วยเหตุผลอะไร ถ้าหากเจ้าเด็กนั้นเกิดเป็นคนที่ดีตรูส่งมาเพราะหวังปลิดชีวิตนิกาโอ มาเพียหนุ่มอาจจะเหลือแค่ชื่อเพียงเพราะความใจอ่อนของเขาก็ได้

“นายคงเข้าใจที่ฉันพูดแล้วใช่ไหม และสิ่งที่นายคิดจะพูดก็เงียบไว้ซะ เพราะฉันไม่มีทางเชื่อเจ้าเด็กเลี้ยงแกะคนนั้นแน่”

“ครับนาย” บอติการัดหนุ่มตอบรับอย่างเข้าใจ

แม้ในใจจะรู้ว่าเจ้าเด็กหนุ่มคนนั้นไม่มีทางเป็นพิษเป็นภัยต่อนิกาโอ แต่ไม่เคิลไม่อาจนำชีวิตเจ้านายมาเสี่ยงกับลางสังหรณ์ที่พิสูจน์ไม่ได้ของตนเอง

‘นายคงต้องช่วยตัวเองแล้วละเจ้าหนู’ ไม่เคิลคิดในใจอย่างให้กำลังใจ แม้จะไม่รู้ว่าเด็กหนุ่มลูกครึ่งเป็นลูกชายของนิกาโอจริงหรือไม่ก็ตาม

“เสร็จสักที” เจ้าของห้องเอ่ยออกมาด้วยความผ่อนคลาย หลังจากนั่งทำงานติดพันตั้งแต่เช้าจนเกือบถึงเวลาของวันใหม่ ก่อนเก็บเอกสารที่สำคัญเข้ากระบะเป้ และปิดไฟห้องทำงานหลังจากเช็กความเรียบร้อยแล้ว

ชายหนุ่มลงมายังชั้นล่างโดยลิฟต์ส่วนตัวของผู้บริหาร ก่อนจะเดินผ่านเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ซึ่งที่ตรงนั้นเด็กหนุ่มลูกครึ่งใช้หลบนอนมาหลายคืน แต่คืนนี้กลับไม่พบตัวปัญหา

“หนึกลับบ้านไปกินนมแม่แล้วสินะ”

นิกาโอไหว้หล่อย่างไม่ใส่ใจ ออกเดินต่อไปยังรถที่จอดอยู่หน้าบริษัท แต่ยังเข้าใกล้รถตัวเองมากเท่าไร ยิ่งได้ยินเสียงประหลาดชัดขึ้นมากเท่านั้น

“ฮือๆ อีก ฮือๆ”

‘เสียงคนร้องไห้’ ชายหนุ่มคิดในใจพร้อมกับมองหาที่มาของเสียง ทว่ากลับไม่พบใครอยู่บริเวณนี้สักราย

‘แล้วเสียงใครวะ’

มาเฟียหนุ่มเล็กให้ความสนใจ มุ่งหน้าตรงไปยังรถบรรทุกของตนต่อก่อนจะชะงักท่าอยู่กับที่เมื่อเจอเงาตะคุ่มของคนที่นั่งบนพื้นกอดเขาร้องให้อยู่ข้างกระถางต้นไม้ใกล้กับประตูบริษัท

‘นี่สินะต้นตอของเสียง’ ชายหนุ่มเอ่ยในใจอีกครั้ง

“ฮือๆ แม่ฝัน ภัทรคิดถึงแม่ฝัน”

ชีโนนั่งกอดเขาร้องไห้เนื่องจากคิดถึงมารดา หลังจากโทร. กลับบ้านไปหาท่านเมื่อครู่

นิคาโอสั่งเลว่าตนเองควรจะเดินไปขึ้นรถแล้วขับออกไปโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น หรือว่าจะถามไถ่อาการเจ้าเด็กนี่ก่อนดี และในที่สุดมาเฟียหนุ่มก็ตัดสินใจนั่งลงบนส้นเท้าตรงหน้าคนร้องไห้

“แม่ไล่ออกจากบ้านรีไถ่ถึงมาหลุกอยู่ที่นี่ได้ตั้งหลายวัน” นิคาโอสั่งถามเกมประชิดพร้อมกับถอดเสื้อสุทไปคลุมให้คนที่ตัวเล็กกว่าด้วยความเวทนา เมื่อเห็นเด็กหนุ่มตัวลั่นระริกเพราะความหนาว

“เปล่าอะ ฮึกๆ...” ชีโนเงยหน้าขึ้นตอบทั้งน้ำตาและเสียงสะอื้นเมื่อได้ยินเสียงค้อน

“...แต่แต่ได้ไม่ยอมรับกลับบ้านด้วยเท่านั้นเอง”

4

กำแพงหนาของคนปากแข็ง

“...แต่แต่ดัดไม่ยอมรับกลับบ้านด้วยเท่านั้นเอง”

“ว่าไงนะ!” นิดาโออุทานออกมาอย่างร้อนตัว ได้แต่คิดในใจว่า เจ้าเด็กนี่คงไม่ได้หมายความว่าถึงตัวเขาหรอกนะ ในเมื่อเขาไม่ใช่แต่ดัดของมันนี่

“ฮือๆ ก็แต่ดัดไม่ยอมรับผมกลับบ้านด้วยจริงๆ นี่” เด็กหนุ่มเถียงสุดตัวพร้อมกับสูดน้ำมูกเป็นระยะ ก่อนจะกระชับเสื้อสูทที่บิดาถอดคลุมให้อย่างหวงแหนราวกับจะมีใครมาแย่งไป

‘เพียงแค่เสื้อยังทำใหุ้่นขนาดนี้ แล้วอ้อมกอดแต่ดัดจะอุ่นขนาดไหนนะ’ ซีโนคิดในใจ แต่ก็ต้องหน้าบึ้งเมื่อได้ยินประโยคต่อมาของบิดา

“ฉันบอกนายก็ครั้งแล้วว่าฉันไม่มีลูก” นิดาโอเองก็เถียงคอเป็นเอ็นเช่นกันเมื่อรู้ว่า ‘แต่ดัด’ ที่ซีโนหมายถึงนั้นเป็นตนเอง

“ถ้าผมไม่ใช่ลูกแต่ดัดแล้วผมจะเป็นลูกใคร”

เด็กหนุ่มถามกลับด้วยท่าทีที่มาเพียหนุ่มเห็นแล้วต้องกุมมือตัวเองแน่น เพราะกลัวจะเผลอไปตบกบาลเด็กพูดไม่รู้เรื่องเข้า

“นั่นมันก็เป็นปัญหาของนาย ซึ่งฉันไม่จำเป็นต้องอุทิศตัวเองเป็นพ่อให้ใคร” นิดาโอพูดพร้อมกับลุกขึ้นยืน เตรียมตัวจะกลับบ้านดังเดิม แต่จังหวะที่กำลังจะก้าวเดินกลับมีมือใครบางคนมาเกาะที่ขา

ไว้แน่น และเมื่อมองดูที่มาของมือเจ้าปัญหาก็ต้องยกมือกุมขมับ

“เด็ดดีจ้า...พาชีโนกลับบ้านด้วยคนนะคร๊าบ”

มาเพียหนุ่มมองเด็กลูกครึ่งที่พูดด้วยเสียงออดอ้อนท่าทางน่าสงสาร แตกต่างจากท่าทางอวดดีเมื่อครู่ลิบลับ แต่คิดหรือว่าเขาจะยอมใจอ่อน

“ถ้าอยากมีพ่อก็ไปขอแม่นาย ไม่ใช่มาหาฉัน”

ชายหนุ่มพูดพร้อมกับสลัดขาที่มีมือตุ๊กแกเกาะอยู่ไปด้วย ทว่าก็ไร้ผลเมื่อมันยังติดหนึบอยู่เช่นเดิม ก่อนจะมองไปที่หน้าหล่อๆ ของชีโนและพูดด้วยท่าทีจริงจัง “เพราะฉันไม่ใช่พ่อของนาย!”

มือที่เกาะขาบิดาอยู่ร่วงลงพื้นทันที แม้ทุกครั้งที่นิคาโอปฏิเสธความสัมพันธ์นี้ เด็กหนุ่มจะคิดเสมอว่าคนเป็นพ่อแค่ตกใจจึงแสดงท่าทางรังเกียจออกมา แต่ครั้งนี้ต่างออกไปจากครั้งก่อนๆ เพราะนัยน์ตาสีสวຍบอกชัดเจนว่าเขาพูดจริง

“ผมไม่ได้โกหกคุณนะคร๊าบ...” เด็กหนุ่มก้มหน้าพูดเสียงเบาหวิว ทว่าคนหูดีกลับได้ยินชัดเจน ประกอบกับที่เป็นเวลากลางคืน แม้จะพูดเสียงเบาแค่ไหนก็ดังพอให้ได้ยิน

นิคาโอมองคนอวดเก่งที่ตอนนี้หน้าเสียด้วยท่าทีนิ่งขมิ้ม ไม่มีแม้แต่แวตตาของความสงสารและเห็นใจ แม้คนตรงหน้าจะดูน่าสงสารเพียงใดก็ตาม

“พรุ่งนี้เช้าอย่าให้ฉันเห็นว่านายยังอยู่ที่นี้ ที่ผ่านมามีถือว่าฉันใจดีมากกว่าไม่สั่งให้คนลากนายออกไปจากบริษัทฉัน แต่ถ้านายยังดื้อ หรือยังทำเป็นไม่เข้าใจก็อย่าหาว่าฉันไม่เตือนอีกแล้วกัน”

ชายหนุ่มพูดจบก็หันหลังเดินไปทันที ไม่แม้แต่จะหันมามองคนอวดดีที่ตอนนี้นั่งร้องไห้ด้วยความเสียใจเพราะคำพูดของเขาแม้แต่น้อย

“ฮือๆ แม่ฝัน ชีโนขอโทษที่ไม่เชื่อฟังแม่ฝัน...ชีโนขอโทษ”

เด็กหนุ่มได้แต่นึกขอโทษมารดาที่ทำอะไรโดยไม่ปรึกษาท่าน

แถมยังโกหกท่านสารพัด ทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้พบกับคนที่ขึ้นชื่อว่า พ่อ แต่เขากลับปฏิเสธ แถมยังแสดงท่าทีรังเกียจอีกต่างหาก

แม้จะถูกนิคาโอปฏิเสธทุกครั้ง แต่การได้อยู่ใกล้ชิดพ่อผู้ให้กำเนิดก็ทำให้หัวใจดวงน้อยอบอุ่นทุกครั้งไป การเดินทางข้ามน้ำข้าม ทะเลมาในครั้งนี่จึงถือว่าคุ้มเกินคุ้มมากแล้ว อย่างน้อยครั้งหนึ่งก็ยัง เคยได้พูดคุยกับ ‘พ่อ’

คนใจร้ายที่แม้แต่เด็กก็ยังทำร้ายได้ลงกำลังนั่งคิดทบทวนการ กระทำของตนเองระหว่างขับรถกลับเพนตเฮาส์หรู แต่เมื่อคิดดูอย่าง รอบคอบก็ให้คำตอบตัวเองว่าตนไม่ได้ผิด เพราะไม่ใช่พ่อของเด็กนั่น จริงๆ อย่างที่บอก ดังนั้นเขาจึงไม่ผิดที่ทำร้ายจิตใจเจ้าเด็กลูกครึ่งไป

“แต่ทำไมก็ต้องรู้สึกผิดด้วยเนีย!” คนรู้สึกผิดต่อว่าตัวเองเสียดัง ลั่นรถ ทว่าก็ยังคงมุ่งหน้าไปตามจุดหมายเดิมอย่างที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่ แรก

“นั่งอยู่ข้างนอกแบบนี้ไม่หนาวจนแข็งตายไปแล้วรึ?” คนปาก ไม่ตรงกับใจก็ยังบ่นเป็นหมิ่นกึ่งต้อไป “หรือควรจะไปรับมันกลับมาด้วย” มาเพียหนุ่มซัดลั้งเล ใจหนึ่งก็ไม่อยากสนใจเพราะไม่ใช่เรื่อง ของตนเอง ใจหนึ่งก็นึกสงสารที่เจ้าเด็กนั้นต้องนั่งตากลมหนาวอยู่ข้าง นอกแบบนี้

“เฮ้อ! จริงๆ เล้ย” นิคาโอโพล่งออกมาเสียดังลั่นพร้อมกับหมุน พวงมาลัยรถอย่างระบายนารมณ ก่อนจะเลี้ยวรถกลับไปทางเดิมอย่าง กะทันหัน และหยิบโทรศัพท์ออกมาต่อสายหาใครบางคน

“ฉันจะไปถึงที่นั่นภายในอีกสิบนาที เตรียมตัวให้พร้อม” ชาย- หมุ่มบอกคนปลายสายโดยไม่ให้เสียเวลาแม้แต่พูดทักทาย

“คุณจะมานิคาโอหรือนิคะนิค”

คนถูกติดต่อหาในยามวิกาลเอ่ยถามด้วยความตื่นเต้นปนยินดี เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่นิคาโอ ‘เจ้าพ่อแห่งท้องทะเล’ ติดต่อตนมาด้วย

ตัวเอง สร้างความดีใจและความหวังให้แก่หญิงสาวเป็นอย่างมาก
เนื่องจากทุกครั้งที่เข้าไปพบมาเฟียหนุ่ม ลูกน้องของเขาที่จะเป็นคน
ติดต่อเธอมา

เธอคิดว่าตนเองมดใจเจ้าพ่อบริษัทเดินเรือที่ยิ่งใหญ่ของโลกได้
อยู่หมัด เพียงแค่ได้ขึ้นเตียงกับเขาคั้งเดียว เพราะนิคาโอไม่เคยเลือก
ใช้ผู้หญิงซ้ำสองหลังจากใช้จนคุ้มค่าแล้ว

“เธอไม่สะดวก?” ชายหนุ่มถามเสียงเข้มด้วยความไม่พอใจนัก
ไม่คิดว่าผู้หญิงทุกวันนี้จะเข้าใจอะไรยากมากขึ้น ทั้งที่เขาก็ได้บอก
เจตจำนงอย่างชัดเจนแล้ว จะถามซ้ำให้รำคาญไปเพื่ออะไร

“ไม่ใช่คะนิค...นิค

หญิงสาวรีบล่อล่ลักแก้ความเข้าใจผิด ก่อนที่เขาจะเปลี่ยน
ใจไปหาคนอื่นแทน พร้อมกับนึกโทษตัวเองที่ไม่รู้จักระมัดระวังความตื่นเต้น
ดีใจเอาไว้

หญิงสาวทุกคนที่หมายปองนิคาโอต่างก็รู้ดีว่าเขาเป็นพวกไม่
ชอบพูดอะไรซ้ำๆ และไม่ชอบให้ใครปฏิเสธ ชายหนุ่มมักชอบขึ้นเตียง
กับผู้หญิงที่ฉลาดและคุยกันรู้เรื่อง เนื่องจากเป็นคนไม่ชอบอะไรยุ่งยาก

ด้วยเหตุผลนี้กระมังที่ทำให้มาเฟียหนุ่มจอมหยิ่งผู้ไม่เคยจ้อใคร
ติดต่อเธอมาด้วยตัวเอง เพราะเธอมีคุณสมบัติพร้อมตามที่เขาคือต้องการ
ทุกประการ โดยเฉพาะรูปร่างและความงามที่เขาเคยชมชอบขณะ
เสพสมกามาด้วยกัน

“ถ้าไม่มีปัญหาอะไรก็เตรียมตัวให้พร้อม ฉันไม่อยากจะเสียเวลา
รอ”

คนที่เคยชินกับการออกคำสั่งตัดสายทิ้งไปหลังจากบอก
สิ่งที่ตนเองต้องการเสร็จสรรพ โดยไม่รอฟังคนปลายสายพรั่นพร้อแต่
อย่างใด

“ฉันจะไม่ยอมให้อ่อนกับนายแน่นอน ซีนุ่”

คนที่พยายามก่อกำเริบหัวใจให้แน่นหนาป้องกันความสงสารที่กำลังก่อตัวขึ้นเอ๋ยถึงอีกคน ทั้งที่ปกติเป็นคนใจแข็งเสียยิ่งกว่าหินผา และพยายามปลอบตัวเองว่าทำถูกต้องแล้วที่เลือกจะไปหาที่ระบายนแทนที่จะกลับไปปรับเจ้าเด็กนั้นกลับมาด้วย

ชายหนุ่มไม่รู้ตัวเลยว่าได้เอ่ยชื่อของคนที่ไม่สนใจออกมาอย่างไม่รู้ตัว ทั้งที่เพิ่งเคยได้ยินเด็กหนุ่มแทนตนเองด้วยชื่อเพียงครั้งเดียวเท่านั้น “หวังว่าพรุ่งนี้ฉันจะไม่เห็นหน้านายอีก”

คนใจแข็งพูดทิ้งท้ายไว้เพียงเท่านั้น ก่อนจะเหยียบคันเร่งของรถสมรรถนะสูงให้เร็วขึ้นกว่าเดิม พร้อมกับสร้างกำแพงหัวใจขึ้นมาจนแน่นหนา ยากที่จะมีใครพังทลายเข้าไปได้ แม้มันจะสันคลอนอยู่บ้างเมื่อนึกถึงสีหน้าผิดหวังของคนที่อ้างตัวว่าเป็น ‘ลูก’ แต่ก็ไม่อาจทำให้กำแพงหนานั้นพังทลายลงมาได้ง่าย

“อรุณสวัสดิ์ครับนาย” ผู้ที่เป็นมือซ้าย เลขาฯ ส่วนตัว และ คนขับรถเปิดประตูรถเมอร์เซเดส-เบนซ์คันหรู พร้อมกล่าวทักทายผู้เป็นนายอย่างยิ้มแย้มตามนิสัย โดยไม่สังเกตเลยว่าใบหน้าผู้เป็นนายตอนนี้เป็นเช่นไร

ผู้ที่เคร่งเครียดมาตลอดทั้งคืน แม้ว่าจะมีที่ปลดปล่อยเป็นผู้หญิงร่างงาม ทว่าความเครียดที่เกิดจากเรื่องของใครบางคนก็ได้ลดน้อยลงไป แต่ยิ่งทวีมากขึ้นกว่าเดิมด้วยซ้ำ

“ไม่รู้ตอนนี้จะแข่งตายไปรึยัง” คนที่ยืนเหม่อลอยเพิ่มพำถึงตัวปัญหาที่รบกวนจิตใจมาตลอดทั้งคืน โดยไม่ได้ยินแม้แต่เสียงทักทายของลูกน้องหนุ่ม จนทำให้คนทักนั้นก็แปลกใจ แม้ปกติินคาโอจะไม่เคยโต้ตอบกลับ ทว่าทุกครั้งก็จะมีเสียงบ่นเรื่องงานอยู่เรื่อยไป แต่วันนี้ผู้เป็นนายกลับมาแปลก แถมยังยืนพูดคนเดียวอีกต่างหาก

“ใครแข่งตายครับนาย” คนอยากรู้ถามขึ้น

“แล้วมึงจะไปสนใจทำไมวะนิค” ชายหนุ่มเอ็ดตัวเอง โดยไม่รู้เลยว่ากำลังเป็นที่จับตามองของลูกน้องและบอดีการ์ดทั้งหลาย

ไม่เคิลมองผู้เป็นนายอย่างงงๆ นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นนิคาโอยื่นเหม่อลอยคุยกับตัวเองอยู่เป็นนาน เพราะปกติชายหนุ่มมักดูภูมิฐานและน่าเกรงขามในทุกอิริยาบถ ทั้งการเดิน นั่ง หรือแม้แต่การยืนนิ่งก็ต้องดูดีทุกกระเปียดนี้

“นายครับ” ชายหนุ่มลองเชิงเรียก แต่นิคาโอก็ยังยืนนิ่ง ไม่ยอมเข้าไปนั่งในรถหรือแม้แต่จะสนใจลูกน้องเช่นเขา ที่เรียกอยู่หลายครั้งหลายครา

“นายจะเรียกทำไมมากมายวะไม่เคิล รำคาญ!” ชายหนุ่มว่าจบก็เดินเข้าไปนั่งในรถทันที ทั้งความสงสัยให้แก่บรรดาลูกน้องทุกคนที่ยืนอยู่บริเวณนั้น

“เป็นอะไรของเขาเนี่ย” คนถูกว่าถามตัวเองอย่างไม่เข้าใจ ก่อนจะรีบลงลานปิดประตูเมื่อถูกเจ้านายหนุ่มเอ็ดอีกครั้ง

“ยืนเช่อทำอะไรอยู่วะไม่เคิล นายจะให้ฉันไปทำงานสายรีไร” คนอารมณ์เสียตะโกนออกมาจากในรถ

“ครับนาย” หลังจากไม่เคิลปิดประตูเสร็จตามคำสั่งก็วิ่งขึ้นไปนั่งประจำที่ ก่อนจะเคลื่อนรถออกไปยังสำนักงานใหญ่ของคิงส์ตันทันที

...

ขบวนรถคันหรูแล่นเข้ามาภายในบริษัทเดินเรือยักษ์ใหญ่ติดอันดับโลก ซึ่งมีผู้บริหารหนุ่มไฟแรงอย่างนิคาโอบริหารดูแลมาตลอดหลายปี หลังผู้เป็นนายใหญ่ซึ่งเป็นบิดาของชายหนุ่มวามือลง

แม้ธุรกิจเดินเรือของคิงส์ตันจะใหญ่โตอยู่แล้วจากรุ่นก่อน แต่เมื่อนิคาโอเข้ามาบริหารก็ได้ขยายกิจการออกไปทั่วทุกมุมโลกที่มีท่าเรือ ทำให้กิจการของคิงส์ตันรุ่งเรืองขึ้นมาอย่างมากในหลายปีที่ผ่านมา แถมมาเพียหนุ่มยังหันไปจับธุรกิจอื่นอีกมากมาย ซึ่งแต่ละอย่างก็

สร้างผลกำไรให้อย่างเป็นทางการจนชายหนุ่มได้รับฉายาทางธุรกิจว่า ‘เจ้าพ่อแห่งท้องทะเล’ ที่แท้จริง

เจ้าพ่อแห่งท้องทะเลเลมอนบริเวณโดยรอบ โดยเฉพาะหน้าประตูทางเข้าที่เคยมีเด็กหนุ่มลูกครึ่งนั่งกอดเขาร้องไห้อยู่ แต่ตอนนี้ไม่พบใครที่พอจะบ่งบอกได้ว่าเป็นเจ้าเด็กนั้น มีเพียงยามรักษาการณ์ยืนอยู่เช่นเดิมทุกวัน

“นายมองหาใครครับ” ไมเคิลถามพร้อมกับมองไปรอบๆ บริเวณที่ยืนอยู่ตามผู้เป็นนายด้วยความสงสัย

“เปล่า” คนปากแข็งปฏิเสธ ก่อนจะเอ่ยต่อเพื่อกลบเกลื่อนความผิดปกติของตน “รีบเข้าข้างในเถอะ”

“ครับ” เลขาฯ หนุ่มรับคำสั่ง และเดินตามผู้เป็นนายเข้าไปในบริษัทเช่นทุกวันตามปกติ แม้ตัวเจ้านายหนุ่มวันนี้จะไม่ปกติก็ตาม

ขณะเดินผ่านไซฟาร์รับรองแขกตรงเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ที่เคยมีเด็กตัววาวนอนแผ่หลาหนุนแป้นอยู่ตลอดหลายวันที่ผ่านมา เจ้าของบริษัทก็หยุดมองโดยอัตโนมัติ

ความสูงยาวของเจ้าตัวไม่เป็นอุปสรรคต่อการนอนบนโซฟาที่ความยาวน้อยกว่า เพราะเด็กหนุ่มยังนอนหลับสบายโดยไม่มีที่ท้อทรمانแต่อย่างใด

ผิวขาวอมชมพูแบบสุขภาพดีของเด็กนั้นทำให้เห็นรอยจุดสีแดงเล็กๆ ตามแขนเพราะโดนยุงกัด แต่เจ้าตัวกลับไม่ทักขี้อันใดๆ แม้ไม่อยากสนใจ แต่เขากลับจำรายละเอียดของร่างกายอีกฝ่ายได้ทุกอย่าง ไม่เว้นแม้แต่รอยแผลเป็นเล็กๆ ที่อยู่บริเวณหางคิ้วซ้าย ซึ่งถ้าไม่สังเกตดีๆ จะมองไม่เห็น แต่ชายหนุ่มกลับเห็นมันตั้งแต่ครั้งแรกที่ผ่านตา

“นายครับ ลิฟต์มาแล้ว”

เสียงของไมเคิลเรียกสติตินคาโอกกลับมาถึงปัจจุบัน ก่อนจะสลัดเรื่องของเด็กหนุ่มคนนั้นให้พ้นหัว เพราะสมองของเขามีเรื่องธุรกิจ

หมื่นล้านให้ต้องคิด

“อึม” ชายหนุ่มตอบรับในลำคอ และเดินตรงเข้าลิฟต์ไป

“คนปากแข็ง” ไม่เคิลพูดกับตัวเองเบาๆ เนื่องจากเพิ่งจะเข้าใจ
ท่าทางแปลกๆ ของนิคาโอก็ตอนนี้ ก่อนจะเดินเข้าลิฟต์ตามเจ้านาย
ขึ้นไปทำงานต่อ และอดนึกถึงเจ้าเด็กคนนั้นตามมาเพียงหนุ่มไม่ได้ ไม่รู้
ว่าปานนี้จะกลับบ้านไปแล้ววี่ยัง หรือว่ากำลังทำอะไรอยู่ที่โรม

“หวังว่าจะปลอดภัยนะเจ้าหนู” ไม่เคิลคิดในใจแล้วถอนหายใจ
ออกมาเฮือกใหญ่อย่างปลงๆ

5

มารขัดความสุข

ภายในห้องทำงานหุบดินที่ใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของ อิตาลี แม้จะตึกดินแล้ว แต่ชายหนุ่มหน้าตาดีสองคนกำลังถกเถียงกันอย่างเคร่งเครียด โดยไม่มีทีท่าว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะยอมลงให้อีกฝ่ายเสียที

“แกไปคนเดียวเถอะ รอสส์ คินนี่ไม่มีอารมณ์จริงๆ อะ”

เจ้าของห้องทำงานเอ่ยขึ้นเป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้ ทว่าแขกหนุ่มก็ยังไม่วายมามีอย่างๆ ยังยกเหตุผลขึ้นมาอ้างได้ไม่ซ้ำกัน

“แกจะทิ้งให้หนุ่มหล่ออย่างฉันเข้าไปเผชิญกับเหล่าผู้หญิงตัวคนเดียวได้ยังไงวะ นิค” คนที่แทนตัวเองว่าหนุ่มหล่อยกเหตุผลขึ้นมาพร้อมกับสังเกตท่าทีซึ่งกะตายของเพื่อนหนุ่มไปด้วย เพราะน้อยครั้งนักที่คนอย่าง นิคาโอ เบคเค็ตต์ คิงส์ตัน จะทำหน้าเบื่อโลกเช่นนี้เมื่อถูกชวนไปเที่ยวผู้หญิง

“มันของชอบแกอยู่แล้วไม่ใช่หรอ รอสส์ โอลิเวียรา ทาดีโอ” ผู้มีใบหน้าเบื่อโลกแวะกลับ พร้อมกับเน้นเสียงเรียกชื่อจริงนามสกุลจริงของเพื่อนหนุ่มไปด้วย

“อย่างกับแกไม่ชอบ” รอสส์แวะกลับบ้าง เพราะต่างก็รู้ไส้รู้พุงกันดี

ใครๆ ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าพวกเขาสองคนเหมือนกันเหลือเกินในการใช้ชีวิต โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิงที่มักจะมีข่าววาทปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์แทบทุกวัน

นิคาโอกับรอสส์เป็นเพื่อนกันมาหลายปีตั้งแต่สมัยเข้าเรียนมหาวิทยาลัยที่อเมริกา แม้ทั้งคู่จะเรียนจบแล้ว ทว่าความสัมพันธ์ฉันเพื่อนไม่มีวันจบ สองหนุ่มยังคงติดต่อกันเรื่อยมา แม้จะอยู่กันคนละประเทศ แต่ก็ยังหาเวลาแวะเวียนมาเยี่ยมเยียนซึ่งกันและกันเสมอ ทั้งสองกำลังจะร่วมทุนสร้างเรือกาสิโนครบวงจร ซึ่งเป็นกิจการหลักของทาดีโอด้วยกันในอีกไม่นานนี้

“แต่วันนี้ไม่มีอารมณ์” นิคาโอแย้งยืนยันคำเดิม

“อะไรที่ทำให้นิคาโอเบื่อหญิงได้วะ” รอสส์ถามอย่างสงสัย เพราะไม่เคยเห็นนิคาโอเป็นแบบนี้ “หรือว่า ‘ของแกล่เสื่อม’ วะ!”

“แกล่บ้ารึไรรอสส์!” นิคาโอเถียงกลับอย่างเดือดดาลเมื่อโดนกล่าวหา ผู้หญิงที่เคยร่วมสวาทต่างก็ติดใจเสลี่ยงของเขาแทบทุกราย ไม่มีทางจะเป็นอย่างที่คุณหนุ่มว่ามาแน่

แต่เมื่อคิดถึงตัวตนเหตุที่ทำให้เกิดอารมณ์เบื่อหญิงก็ยิ่งเดือดดาล แม้จะหาที่ปลดปล่อยอารมณ์ใคร่อยู่ทุกวัน ทว่าก็ไม่ทำให้ความหงุดหงิดที่มีสาเหตุจากใครบางคนลดน้อยลงเลย กลับกลายเป็นว่าเขาเบื่อหญิงไปซะงั้น

“ก็เห็นแกล่ไม่ยอมไปเที่ยวด้วยกัน กันนี้กว่ามัน...”

ยังไม่ทันที่รอสส์จะได้พูดจบประโยคก็ถูกแทรกจากคนโดนกล่าวหาว่า ‘ของเสื่อมสภาพ’ เสียก่อน “จะไปกับย่ามัวมาพลา่ม”

“แกอย่าร้อนตัวสิวะนิค ฮ่าๆ” ชายหนุ่มว่า ก่อนจะครุ่นคิดและพูดออกมาด้วยสีหน้าจริงจัง “หรือว่ามันจะเสื่อมจริงๆ”

“แกอยากตายรึไร รอสส์ โอลิเวียรา ทาดีโอ” ชายหนุ่มพูดลดอะไรฟัน ตาจ้องเขม็งไปที่เพื่อนหนุ่ม

“ล้อเล่นน่าเพื่อนรัก ซีเรียสไปได้ ฮ่าๆ” รอสส์เองก็ยังมีวายแกล้งคนหน้าโหดต่อ แม้ว่าอีกฝ่ายจะทำหน้าเหี้ยมกว่านี้ก็ได้ทำให้เขากลับแต่อย่างใด เพราะรู้นิสัยของคนตรงหน้าดี

ไม่มีทางที่นิคาโอจะทำร้ายคนอื่นก่อนถ้าไม่ถูกรุกรานจากอีกฝ่าย แล้วการที่เขากล่าวหานิคาโอแบบนี้เรียกว่ารุกรานหรือเปล่านั้นก็ไม่แน่ใจ

“ใครจะวางงานแบบแกละ บินไปกลับโรม-ฝรั่งเศสเป็นว่าเล่น” นิคาโอยังไม่วายแหวะกลับเมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่มีท่าทีว่าจะหยุดล้อเล่นเสียที

เขารู้ว่าพวกทาดิโอมีเงินเหลือกินเหลือใช้ แต่ก็ยังไม่เข้าใจหนุ่มหล่อชาวฝรั่งเศสคนนี้จะขยันบินมาเที่ยวโรมทำไมแทบทุกสัปดาห์ หรือว่ามันติดหญิง ไวเท่าความคิด มาเพียหนุ่มจึงโผล่ถามออกไปอย่างไม่รีรอ

“หรือแกติดหญิง”

“อะ! เอ่อ...” รอสส์มีท่าทีกระสับกระส่ายเมื่อเจอคำถามของเพื่อน ไม่คิดว่านิคาโอจะเดาใจเขาถูก แต่เรื่องอะไรเขาจะยอมรับง่ายล่ะว่ามันติดถูกเผงเลย

“เอียนนิ! แค่เรื่องผู้หญิงไม่ทำให้คนอย่าง รอสส์ ทาดิโอ ต้องลงทุนมาไกลถึงโรมหรือหน้า สาวฝรั่งเศสก็เด็ดใช้ย่อย ไม่ต้องถ่อมาหาถึงนี่หรอก”

“แน่ใจ?” คนซีสงสัยถามย้ำ

“มันแน่นอนอยู่แล้ว” รอสส์รับคำอย่างมั่นใจ ก่อนจะค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกมาอย่างโล่งอกเมื่อนิคาโอยอมเชื่อ แต่มีหรือว่าทำที่นั่นจะรอดพ้นสายตาเหยี่ยวของนิคาโอไปได้

“ก็แล้วไป” ชายหนุ่มยิ้มขันท่าที่ของเพื่อน ไม่เข้าใจว่ารอสส์จะปากแข็งไปไหน กับแค่ยอมรับว่ามาหาหญิง แต่ถ้าจะให้คนเจ้าชู้อย่าง

รอสส์ยอมรับว่าหลงเสน่ห์ฮิสตรีเข้า มันคงยอมเสียเงินมหาศาลแทนเสียฟอร์มมากกว่า ในเมื่อเจ้าตัวออกจะพูดอยู่บ่อยๆ ว่า

‘ชีวิตนี้ฉันจะไม่ยอมแต่งงานกับผู้หญิงหน้าไหนทั้งนั้น’

‘ผู้หญิงมันก็เหมือนๆ กันหมด หาความจริงใจไม่เจอ อย่าหวังว่าจะจับคนอย่าง รอสส์ ทาดีโอ ได้’

‘อย่าหวังว่าเสน่ห์ของพวกหล่อนจะทำให้ฉันหวนไหวได้’

แต่ท่าที่ที่มันแสดงออกมาในตอนนี้ออกได้เลยว่ามันกำลังตกหลุมที่ตัวเองขุดไว้ทั้งหมด เขาอยากเห็นจริงๆ ว่าผู้หญิงแบบไหนที่ทำให้คนที่เปลี่ยนผู้หญิงยิ่งกว่ากางเกงในแบบรอสส์ยอมสยบอยู่แทบเท้า

นิคาโอไม่ได้นึกเลยว่าตนเองก็ใช้ชีวิตไม่ต่างจากเพื่อนหนุ่มสักเท่าไร ดีไม่ดียิ่งกว่ารอสส์ด้วยซ้ำไปในเรื่องผู้หญิง แต่ใครจะไปรู้ว่าอีกไม่นานมาเฟียหนุ่มอาจจะตกอยู่ในบ่วงแบบคนตรงหน้าก็ได้

ณ ผับXXX

เสียงเพลงจังหวะหนักๆ ดังกึกก้องอย่างถูกใจนักท่องราตรีที่ออกมาหาความสุข ผู้คนต่างเคลื่อนไหวตามจังหวะเพลง รอสส์เองก็อดจะสนุกตามไปด้วยไม่ได้ แม้เขาจะไม่ได้เข้าไปรวมอยู่กับกลุ่มนักเต้นที่ชั้นล่างก็ตาม

“ทำไมทำหน้าอึมทึมแบบนั้นล่ะนิค” รอสส์แฉ

คนถูกแฉมิได้สนใจ “เปล่า” นิคาโอปฏิเสธ ก่อนจะยกแก้วป้วนดีราคาแพงขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว

“ฉันมีตัวช่วยให้แก” ชายหนุ่มบอกและส่งรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ให้ อย่างมีอะไรในใจ ก่อนจะกวักมือเรียกบอดีการ์ดที่ยืนคุ่มกันอยู่ห่างๆ ให้เข้ามาหา พร้อมกับกระซิบบอกสิ่งที่ตัวเองต้องการ

“ครับนาย” ชายคนดังกล่าวรับคำหลังจากรับรู้ความต้องการ

ของผู้เป็นนาย ก่อนจะเดินออกไปจัดการตามคำสั่งที่ได้รับมาอย่างทัน
ท่วงที

“ແຄງຈະໄມ... ໃຫ້ຕາຍສິຣອສສ໌!” ยังไม่ทันพูดจบประโยคนิคาโอ
ก็ได้เห็นตัวช่วยของเพื่อนตัวดี

“เอาหน้อยน่า แก่ไม่เคยขาดอยู่แล้วนี่” รอสส์ยิ้มให้เมื่อแม่เนื้อ
นมไขทั้งสองคนนั่งลงบนขาข้างนิคาโอ แม้เจ้าตัวจะบอกไว้ตั้งแต่ต้น
แล้วว่าคืนนี้ไม่ขอหญิง แต่คนที่รักเพื่อนมากเช่นเขามีหรือจะยอม

“ฉันคงขัดคนเจ้ากี้เจ้าการอย่างแกไม่ได้” สุดท้ายชายหนุ่มก็ขัด
เพื่อนรักไม่ได้ จำต้องให้สองสาวคอยบริการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

แม้ในคราแรกนิคาโอจะเบื่อหน่ายบรรยากาศรอบข้าง แต่เมื่อ
เริ่มมีเมามาแอลกอฮอล์ที่ทั้งสองสาวคอยรินให้อย่างไม่ขาดมือ ก็พลอย
สนุกตามเสียงเพลงไปด้วย แถมสาวสวยทั้งสองยังคอยเอาใจสารพัด
วิธี แล้วมีหรือคนที่ขาดผู้หญิงไม่ได้เช่นเขาจะอดใจไหว

“เอาหญิงสักคนไหมวะเพื่อน” นิคาโอเอ่ยปากถามเมื่อเห็นคน
ที่มาด้วยท่าทำลูกลี้ลูกลอนจนน่าสงสัย แล้วยังไม่มีผู้หญิงคอยบริการ
เช่นทุกครั้ง

“ตามสบายเพื่อน” รอสส์เอ่ยพร้อมกับยกแก้วเหล้าตรงหน้าขึ้น
จิบ ทว่าสายตาไม่ได้มองไปที่คู่สนทนา แต่จับจ้องไปยังคนที่อยู่อีกฝั่ง
หนึ่ง

นิคาโอเห็นท่าที่ประหลาดของเพื่อนรักเลยหันไปมองยังจุดที่
รอสส์กำลังจ้องเขม็งอยู่ด้วยสีหน้าแสดงความไม่พอใจ และเข้าใจท่าที่
ของเพื่อนในที่สุด

“สวยดีนี่” ชายหนุ่มพูดขึ้นลอย ๆ

“ก็สวยแบบนี้ผู้ชายถึงตอมหึง” รอสส์เห็นด้วยกับนิคาโอ แต่
เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอของอีกคนถึงรู้ตัวว่าพลาดไปเสียแล้ว

“หี ที่แท้แกก็ติดหญิงจริงๆ” นิคาโอสรุป

อีกฝ่ายไม่ปฏิเสธแม้แต่บ่อยในเมื่อหลักฐานคาตาขนาคนี่

“เออ! ยอมรับก็ได้ว่ากุติตหญิง” คนถูกจับได้ยอมรับเสียงกระแทกกระทั้น ยิ่งเห็นสีหน้าของเพื่อนตัวแสบที่มองมาอย่างรู้ทันก็ยิ่งโมโหเข้าไปใหญ่ ไม่น่าพลาดทำให้มันเลยจริงๆ

“ก็แค่นี้”

“แกลงไม่คิดจะแย่งผู้หญิงเพื่อนไซ้ไหมวะ” รอสส์เลียบเคียงถามอย่างไม่ค่อยมั่นใจ เพราะก่อนหน้านี้พวกเขาเคยแบ่งหญิงกันใช้อยู่บ่อยครั้ง แต่คนนี่ต่างจากผู้หญิงคนอื่นๆ ที่เขาเคยเจอมา และเขาจะไม่ยอมให้ใครหน้าไหนฉกไปแน่ แม้กระทั่งเพื่อนรักก็ตาม

“ตอนแรกก็ไม่คิด แต่ตอนนี้สำนวนะ” นิกาโอยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์พร้อมกับหันไปมองบาร์เทนเดอร์สาวหน้าหวานที่ให้บริการลูกค้าอยู่ชั้นล่างด้วยสายตาชนิดหนึ่ง

“เฮ้ยๆ นั้นมันของเพื่อนนะเว้ย” รอสส์โวยขึ้นมาเมื่อเห็นท่าไม่ดี

“ที่แกไม่ยอมบอกฉันตั้งแต่ที่แรกก็เพราะกลัวฉันแย่งของของแกว่าฉัน” นิกาโอหันกลับมามองรอสส์พร้อมกับพูดอย่างจริงจัง “แกก็รู้ว่าฉันไม่แย่งของของเพื่อน”

“ฉันรู้ๆ” รอสส์บอก ก่อนจะอ้อมแอ้มพูดเสียงเบาอย่างชัดเจน “ก็ย้ายนั่นสวยขนาดนั้น ฉันก็แอบหวั่นบ้างละนะ”

“ฮ่าๆ นี่แกยังเป็นรอสส์คนเดิมไหมวะ” นิกาโอหัวเราะลั่นอย่างถูกใจ พร้อมกับแก้มักพูดหยอกเพื่อนในประโยคต่อมา “แกเป็นใครมาสิงร่างเพื่อนฉันวะ”

“แกล่นใหญ่แล้วนะนิค พอดีฉันไม่ตลก” คนถูกหยอกพูดหน้าหนึ่ง ไม่ตลกด้วยกับมุกของเพื่อน

“แกไม่ต้องมาทำเป็นเข้มรอสส์ กวางน้อยของแกกำลังจะถูกนายพรานล่านี่” นิกาโอบอกเพื่อนเสียงปกติ เมื่อเห็นผู้หญิงของเพื่อน

กำลังถูกลูกค้าในผับที่ดูจะมีเมามาเอาการคุกคาม

รอสส์ได้ยื่นเพื่อนบอกแบบนั้นก็ติดตัวขึ้นขึ้นอย่างเดือดดาล
“ไอ้ห่า! นั่นมันของของกู!”

รอสส์สบตเสียงดังลั่นเมื่อเห็นแม่กวางน้อยของตนถูกลวนลาม
ขนาดตัวเขาเองแม้แต่มือยังไม่เคยได้จับ แล้วมันเป็นใครถึงกล้ามาแตะ
ต้องของของเขา

“แกลกลับได้เลยนะนิค ไม่ต้องรอ ฉันมีเรื่องต้องเคลียร์” คนขึ้นหวง
บอกเสียงลอดไรฟัน ก่อนจะมุ่นหน้าลงไปยังคูกรณี

“ตามสบายเพื่อน” นิคาโอเอ่ยไล่หลัง ก่อนจะครางออกมาอย่าง
ห้ามอารมณ์ไม่อยู่เมื่อถูกปลุกเร้าจากแม่เนียนมไข่ข้างกายทั้งสอง

“ชู้ตตด”

“นิคขา เราไปต่อกันเถอะคะ” หนึ่งในสองสาวเอ่ยขึ้นอย่างถือ
วิสาสะเรียกชื่อเล่นเขา เมื่อตัวเองก็เริ่มจะควบคุมอารมณ์ส่วนลึกไม่อยู่
แล้ว ซึ่งเจ้าของชื่อเองก็เห็นด้วย

“จ้ะก็ตามมา” ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนจัดเสื้อผ้าหน้าผมให้เข้าที่ ก่อน
จะส่งสัญญาณบอกลูกน้องที่คอยยืนบริการอยู่ว่า เขาต้องการอะไรใน
ตอนนี้

“เชิญครับนาย” บอดีการ์ดเอ่ยขึ้นแล้วเดินนำออกไปด้านนอก
อย่างรวดเร็ว

“นายออกไปโรงแรมครับคุณไม่ลีย์”

หนึ่งในคนคุ้มกันนิคาโอรายงานหัวหน้าของตนทันที เนื่องจาก
เขามีหน้าที่รายงานความเคลื่อนไหวของมาเฟียหนุ่ม ไม่ว่าจะทำอะไร
ก็ตามถ้าเขาไม่ได้ไปกับนิคาโอ

โรงแรมXXX

“นิคขา คินนี่เฟี้ยวจะทำให้คุณมีความสุขที่สุดเลยคะ” สาว

งามผู้มีนามว่าเพียร่าเอ๋ยขึ้น ขณะทั้งสามเข้ามาในลิฟต์ที่กำลังเคลื่อน
ขึ้นไปยังห้องหนึ่งเพื่อบรรเลงเพลงสวาทด้วยกัน

“นาตาซาก็จะทำให้คุณมีความสุขที่สุดเหมือนกันค่ะ” สาวสวย
อีกคนก็ไม่ยอมให้อีกฝ่ายได้หน้ามากไปกว่าตน เพราะกว่าจะเข้าถึงตัว
นิกาโอนั้นยากเย็นมาก คืบนี้เธอต้องทำให้ชายหนุ่มหลงใหลสวาทของ
เธอจนเขาต้องเรียกหาบ่อยๆ ให้ได้

ไม่คิดว่าคืบนี้โชคจะเข้าข้าง เมื่อหนึ่งในบอดี้การ์ดของสองหนุ่ม
หล่อที่เป็นที่หมายปองของสาว ๆ ทั่วโลกเดินเข้ามาติดต่อเธอให้เจ้านาย
ของเขา และเธอก็ตอบตกลงทันที แต่ไม่คิดว่าคืบนี้นิกาโอจะควบสอง
เลย ทว่าก็ไม่ใช่ปัญหาอะไร เธอจะจัดประสบการณ์บนเตียงที่มีอย่าง
โชกโชกมาใช้ทุกกระบวนท่าในคืบนี้ แน่نونว่าหนุ่มหล่อเจ้าของฉายา
เจ้าพ่อแห่งท้องทะเลต้องหลงจนใจหิวไม่ขึ้น เริ่มตั้งแต่ตอนที่ลิฟต์
กำลังจะเปิดออก

ดั่ง

ทว่า...

“Hi daddy, how are you today?”

ทุกคนในลิฟต์ต่างมองไปยังที่มาของเสียง เห็นเด็กหนุ่มลูกครึ่ง
ตัวสูงยืนโบกไม้โบกมืออยู่หน้าประตูลิฟต์ด้วยรอยยิ้มสดใส ก่อนที่หนึ่ง
ในนั้นจะเอ่ยทำลายความเงิบขึ้นมา

“ที่นี้ไม่มีพ่อของหนูนะค่ะ” นาตาซาเอ่ยเสียงหวานเพื่อเอาหน้า
กับชายหนุ่มข้างกาย แต่ใจจริงอยากจะด่ากราดเจ้าเด็กหนุ่มคนนี้ที่
บังอาจมาขัดความสุข

“อ้อ...ขอโทษนะครับซินญอรินา” ชีโน้ก้มหัวเล็กน้อยเป็นการ
ขอโทษ ดีที่อีกฝ่ายพูดภาษาอังกฤษ จึงไม่เป็นปัญหาเรื่องการสนทนา
“พอดีว่า...แต่เดี๋ยวมอญูนี่”

เด็กหนุ่มพูดพร้อมกับชี้เข้าไปภายในลิฟต์ ซึ่งมีชายหนุ่มเพียง

หนึ่งเดียวอยู่ในนั้น หรือก็คือเจ้าพ่อแห่งท้องทะเลของอิตาลีนามว่า นिकाโอ

“แกจะบ้าไรเง้เจ้าเด็กเหลือขอ! ที่นี้ไม่มีพ่อแกทั้งนั้น ไปตามหาที่อื่นเลยไป” เพียร่าเป็นฝ่ายตอบกลับบ้าง โดยคิดว่าคนที่ถูกแอบอ้าง คงคิดไม่ต่างจากตน จึงไม่เกรงกลัวที่จะสาธิตคำด่าใส่เด็กหนุ่มผู้นี้ แต่คนที่ถูกด่ากลับไม่สะท้าน เพียงแค่อึ้งหวนส่งไปให้บิดาที่จ้องเขม็งมาที่ตน

“ก็แต่เดี๋ยวนี้ จะให้ผมไปหาที่ไหนล่ะอะ” เด็กหนุ่มตีหน้าเศร้าถามกลับอย่างน่าสงสาร จนเพียร่าถลาจะเข้าไปจัดการด้วยความโมโห ทว่ากลับถูกมาเพียหนุ่มห้ามไว้เสียก่อน

“หยุด!” มาเพียหนุ่มส่งเสียงทรงอำนาจเมื่อผู้หญิงที่ตนหิวมา กำลังจะเข้าไปจัดการเด็กหนุ่มลูกครึ่งตรงหน้า

“นายก็ยังคงดื้อด้านอยู่เหมือนเดิมนะซีโน” ชายหนุ่มพูดเสียงเข้มและก้าวไปหยุดยืนตรงหน้าคนดื้อด้าน “และนายก็ยังคงทำทายนั่นไม่เลิก”

เสียงตะคอกในท้ายประโยคทำให้ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างก็สะดุ้งไปตามๆ กัน โดยเฉพาะซีโนที่เริ่มกลัวท่าทีของบิดา ทว่าก็ยังคงทำใจดีสู้เสือถามออกไป

“เวลาแค่สองเดือนที่ผมขอไปแต่ดจะให้ผมไม่ได้เลยหรืออะ” เด็กหนุ่มเอ่ยถามเสียงเบา

“ไม่ว่าจะอาทิตย์เดียวหรือแค่วันเดียว...ฉันก็ให้นายไม่ได้” นิกาโอตอบเสียงเด็ดขาด นั่นทำให้น้ำตาลูกผู้ชายของซีโนไหลออกมา แต่ไม่มีเสียงสะอื้นใดๆ

“อะ...ผม...”

ยังไม่ทันได้เอ่ยอะไรออกไปก็ต้องสะดุ้งอีกรอบ เมื่อได้ยินคำสั่งเด็ดขาดจากผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อแท้ๆ ของตัวเอง

“ไปซะ! อย่ากลับมาให้ฉันเห็นหน้านายอีก” นิกาโอบอกพร้อม
กับชี้ไปยังทางออก ก่อนจะพูดประโยคที่ทำให้ชินโนแทบหมดแรงยืน
“เพราะฉันไม่อยากเห็นหน้านาย”